

குருதிமன்

கணக்கை-தேவகடர்ச்சம்

குந்திமண்

செயலாளர்

இலங்கை இலக்கியம் பேரவை

கனகசபை -

தேவகடாட்சம்

ஸ்ரீ மகராஜி பதிப்பகம்

809, 12வது தெரு.

சின்டிகேட் பாங்க் காலனி

அண்ணா நகர் மேற்கு விரிவாக்கம்

அண்ணாநகர். சென்னை - 600 101

தொலைபேசி : 626 4288

ஸ்ரீ மகராஜி பதிப்பகத்தின் முன்றாவது வெளியீடு
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 2000
உரிமை : ஆசிரியருக்கு.
பக்கங்கள் : 112
விலை : ரூ. 104

CUROOTHY MUN

Collection of Short Stories
BY
CANAGASABAI - THEVAKADATCHAM

45/24 Teachers' Square
Orrs Hill,
Trincomalee,
SRI LANKA
தொலைபேசி : 026-21425

Cover Design
S.A. ARULBASKARAN

First Edition : April 2000
Pages : 112

Printer :

Mithra book-makers

Sales right in India :

ILAMPIRAI PATHIPPAKAM

375-8 Arcot Road,
Chennai - 600 024 INDIA
Tel : 484 6651

விவரம்

இளம்பிறை எம்.ஏ. ரஹ்மான்

Publisher:
S.K. NADESAPILLAI
809, 12th Street,
Syndicate Bank Colony ,
Aruna Nagar West,
Chennai - 600 101
Ph : 044-626 4288

போன்று
 சிரமம் கொண்டு
 வருவது
 என்ன?

5 | 4 | 04

இம் மண்ணிலே
 மண்ணிற்காய்
 மரணித்த
 மானுடங்களுக்கு
 நிந்தால்
 படையலாகிறது.

இந்நூலின் விற்பனை நன்கொடை
அனைத்தும் பாதிக்கப்பட்ட
மாணாக்கர்களின் கல்வி நிதிக்காக!

தொடர்புகளுக்கு :
பாதிக்கப்பட்ட மாணாக்கர்களுக்கான நிதியம்
45/24 ஆசிரிய சதுக்கம்
உவர்மலை, திருக்கோணமலை
இலங்கை
த: 026-21425
(பதிவு இல : DS/TG/VSO/33)

The entire collection by way of Sales
and donation of this book is for the aid
of education of the affected students.

CONTACT
TRUSTEE FOR THE AFFECTED STUDENTS
45/24 Teachers' Square
Orrs Hill, Trincomalee
SRI LANKA
(Reg. No: DS/TG/VSO/33)

பண்காளிகளாவோம்

எமது ஈழ மண்ணில் சிக்குண்டு தவிக்கும் இரத்தத்தின் இரத்தமான எம் மக்கள் மீது திணிக்கப்படும் கொடுமைகளின் வெளிப்பாடுகள் -

உலகெங்கும் விரலிக்கிடக்கும் அனைத்து தமிழர்களின் உள்ளார்ந்த உணர்வுகளை உரசிக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறதென்பது மறக்க முடியா நிகழ்வியல் உண்மைகளாகும்.

நிமிடங்கள் தோறும் உயிர்களும் உடமைகளும் அழிவுபட்டாலும் எமது கலை, கலாச்சார, கல்வி விழுமியங்கள் இன்று வரை உயிர்த்து வாழ்கின்றதென்றால் அது அனைத்து தமிழ் மக்களுக்குமான கௌரவமிக்க தனித்துவப் பண்பாடுகளே எனலாம்.

சழுத்தமிழர்களின் பாதிப்புகளில் பார்வையாளராகாது

பங்காளிகளாகவேண்டிய பாரிய சுமை புலம்பெயர்ந்தும், நிரந்தரமாகவும், வாழும் அனைத்து தமிழர் தலையிலும் சுமத்தப்பட்டிருக்கின்றதென்பதை உணர்ந்து கொள்ளல் இன்றைய காலத்தின் தேவையாகும்.

கொழுந்து விட்டு எரியும் இனவொடுக்கல் என்ற தீச்சவாலையின் மத்தியிலும் ஈழத்திருநாட்டிலே இவைகளையெல்லாம் முகம் பார்த்து வாழ்ந்து கொண்டும், தன் இலக்கியத் தேடல்களைப் பல புத்தகங்களாக சமைத்து அதன் வருவாயை பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்காய் ஈந்து கொண்டிருக்கும் இந்நாலாசிரியருக்கும் அவர் சார்ந்த நிதியத்திற்கும் உதவிக்கரம் கொடுப்பது தர்ம சிந்தையுடைய எம் கடமைப்பாடல்லவா!

நேய நெஞ்சங்களே!

'அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத்தறிவித்தல்'

என்ற பாரதியின் புரட்சிக்கருத்துக்கமைவாக இக் 'கருதிமன்' சிறுகதை தொகுதியை நாம் அனைவரும் பெற்று அமோக ஆதரவு வழங்கவேண்டுமென அன்புடனும், உரிமையுடன் கேட்டு நிற்கிறேன்.

என்றும் கருணைதனை நாடி நிற்கும்
எஸ்.கந்தையா - நடேசபிள்ளை
(மல்லிகைத்தீவு)
திருக்கோணமலை மாவட்டம் -
இலங்கை.

809, 12வது தெரு,
அண்ணா நகர் மேற்கு,
சென்னை - 600 101.

கு : 6264288

கலைமாமணி
ஏர்வாடு எஸ். இராதாகிருஷ்ணன்

டி: 6266029
146/3, கீதாஞ்சலி காலனி,
அண்ணா நகர் மேற்கு,
சென்னை - 600 040.

சிறப்பாசிரியர் : கவிதை உறவு மாத இதழ்
பொதுச் செயலாளர் : அனைத்திந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்.

வாழ்த்துரை

என் இனிய நண்பரும், ஈழத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்களில் ஒருவருமான திரு. கனகசபை தேவகடாட்சம் அவர்களின் "குருதி மண்" பல்வேறு சிறந்த சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

இக்கதைகளில் ஈழத்தமிழ் வாழ் மாவட்டங்களின் மண்வாசனையும், பண்பாடும், கலாச்சாரமும் பெரிதும் வெளிப்படுகின்றன.

சிறுகதைகளுக்குரிய நுட்பமும், வேண்டுவனவும் இறைவில் மேலும் மினிர்கின்றன. நல்ல நூலைன்றைப் படித்த திருப்தியைப் பெற்றேன். இக்கதைகள் ஈழத்தில் சிறந்த இதழ்களான தினமுரசு, அறுவடை, ஈழமுரசு (பாரீஸ்), மற்றும் பல்வேறு மலர்களில் வெளியானவை.

சிறந்த எழுத்தாளரான என் சிந்தைக்குகுந்த நண்பர் திரு. கனகசபை தேவகடாட்சம் அவர்கள் இலக்கியத்தில் இமயமல்ல. இன்னும் அதிகமாய் வானையும் தொடர வளரவும். அவரது எழுத்துகள் இந்த சமுதாயத்தை அந்த உயர்த்துக்கு அதிகமாய் இட்டுச் செல்வதோடு இந்நுலின் விற்பனையால் பெறப்படும் மொத்த வருவாய் அனைத்தும் ஈழத்தின் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் பாதிக்கப்பட்ட மாணாக்கர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக வழங்கப்படவிருப்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இவரது இலக்கிய முயற்சிமளுக்கு உறுதுணை புரியின்ற திரு. கந்தையா நடேசபிள்ளை, மல்லிகைத்தீவு அவர்களையும் வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன்.

அன்புடன்
ஏர்வாடு எஸ். இராதாகிருஷ்ணன்

வேநுக்கு உரமிழுவோம்

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடியாகும்.

இந்த நிலையில் சிறுகதை வடிவம் என்பது பெரும் தாக்கத்தை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்துகின்றது. இவ் வழியில் திரு. கனகசபை தேவகடாட்சம் ஓர் நேர்த்தியான பாதையை சிறுகதை மரபில் கையாண்டு வருகின்றனர் என்பதை பலரும் அறிவர்.

சீரழிவுகளையும், மனித உணர்வின் சிறைவுகளையும் தற்போதைய வேகமான காலத்திற்கு ஏற்றாற்போல் அஸங்கார வார்த்தைகளின்றி இரத்தினச் சிருக்கமாய் பாமர மக்களின் இதயங்களில் கூட தாக்கமாய் தைக்கக்கூடியவாறு இலகுநடையில் யதார்த்தமாய் சிறுகதைகளை அமைக்கும் படைப்பாளி.

அதோடு, கடந்த அவரின் இரு புத்தகங்களின் வருமானத்தையும் விழிப்புலனற்ற மாணவர்களுக்கும், பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கும் வழங்கிய கருணைச் சிந்தையை எண்ணும்போது மற்றைய எழுத்தாளர்களிலிருந்து

வித்தியாசமாய் விலகிநிற்பதைக் காட்டுகின்றது.

அவரின் முன்றாவது வெளியீடான் 'குருதி மண்' நாலின் வருமானமும் அவரின் வழமையான எண்ணம்போல் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காய் உபயோகப்படவிருக்கிறது.

கல்வியில் திறமைகளிருந்தும் அதைத் தொடரமுடியாது அல்லவற்றும் எம் இளம் சந்ததியினரை தூக்கிவிடுவது எம் கடமையல்லவா?

அதனால் பெருவாரியாக இந்நாலுக்கு பேராதரவுதனை அனைவரும் வழங்கி உதவ வேண்டுமென இறைஞ்சுகின்றோம்.

இதன் அடிப்படையிலேயே, தாயகத்தை விட்டு புலம் பெயர்ந்து தமிழகத்தில் வாழ்ந்துவரும் திரு. க. நடேசுபிள்ளை அவர்கள் இந் நாலின் முழுப்பொறுப்பினையும் ஏற்று வெளியிட்டுவைப்பதை எண்ணும் போது உவகை மேலிடுகிறது.

தாயைவிட தாயகத்தையும் காதல் கொள்ளும்' இப்பண்பு புலம் பெயர்ந்தவர்கள் மத்தியில் அனைவருக்கும் ஏற்படின் மாணவர்களின் நிலை உலக கல்வியின் உச்சத்தின் உச்சத்தில் நிற்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

இவர்களின் இப்பணி ஏனையோருக்கும் மாபெரும் வழிகாட்டலாக அமையவேண்டும் எனக்கூறி எல்லாம் வல்லோனின் ஆசிர்வாதத்தோடு, இந்நாலின் வெளியீட்டு நோக்கம் முழுமையாய் வெற்றிபெற வேண்டுமென வேண்டி விடப்பெறுகிறோம்.

- ஓ. குலேந்திரன் -

(உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் - திருக்கோணமலை) பாதிக்கப்பட்ட மாணக்கர்களுக்கான நிதியம் சார்பாக ...
பதிலை : DS/TG/VSO/33)

தொடர்டும்!

கனகசபை தேவ கடாட்சத்தின் 'கீறல்கள்'
மனதின் 'குழுறல்கள்' மாத்திரமா? ---- தினமிங்கு
காணும் 'குருதிமண்' காட்சியுமாய்ப் பார்ப்போர்க்குத்
தோணுமிஃதாய் வாளர் சொல்!

'குருதிமண்' ஆன குறுங்கதைகள் இருபதாம்
அருமைச் சமூகத் தலைக் கழிவே! ----வருமானம்
அத்தனையும் நலவான அகதிச் சிறுவர்க்கே!
எத்தனைபேர் செய்வார் இதை?

தேவ கடாட்சங்கள் சிறுவர்க்குக் கிட்டட்டும்!
பாவங்கள் ஓடிப் பறக்கட்டும்! ---ஆவலாய்
ஆம்ரும் எழுத்தாக்கம் ஆண்டாய்த் தொடர்டும்!
போற்றி எழட்டும் புகழ்!

"தாமரைத் தீவான்"

அன்றூரை

1994 இல் தீவிரமாக எழுதத் துவங்கிய ககைசபை-தேவகடாட்சம் அவர்கள் ஆறு ஆண்டுகளில் மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளை நால்வருவில் வெளியிட்டுள்ளமை மிகப் பெரிய சாதனையாகும். இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஈழத்து எழுத்தாளர் சிலர் ஒரு நால்தானும் வெளியிடாத அவசியத்தை நான் நன்கு அறிவேன். அதனால்தான் இது சாதனையெனக் குறிப்பிட்டேன்.

அது மட்டுமல்ல, 1996 இல் வெளியிட்ட 'காலக் கீறல்கள்' சிறுகதைத் தொகுதியின் விற்பனை வருவாய் ஓர் இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயை மட்டக்களப்பு தரிசனம் - விழிப்புலன்ற்றோர் பாடசாலைக்கு நன்கொடையாக வழங்கினார். 1998 இல் வெளியிட்ட 'குழுமல்கள்' சிறுகதைத் தொகுதியின் விற்பனை வருவாய் ஓர் இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயை பாதிக்கப்பட்ட மாணாக்கரின் கல்வி மேம்பாட்டிற்கான பரிசுளிப்பை நடத்தி, இதற்கான பணிக்கு ஒரு நிதியத்தை திருக்கோணமலையில் உருவாக்கி செயற்படுத்தி வருகின்றார். 2000 இல் வெளியாகும் 'குருதிமன்' என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் விற்பனை வருவாய் முழுவதையும் இந்த நிதியத்திற்கே வழங்கவிருக்கின்றார்.

தமிழ்நாட்டில் ஆயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டு விற்பனையாகாமல், வீட்டிலே அடுக்கி வைத்திருக்கும் எழுத்தாளர் பஸ் உளர். இவர் விற்பனையிலும், அதில் கிடைத்த வருவாயை நற்பணிகளுக்கு வழங்குவதிலும் வியப்புமிகு சாதனை நிகழ்த்தி வருகிறார் என அறியும்போது உண்மையிலேயே வியந்து மகிழ்கின்றேன்.

சிறுகதை இலக்கணம் என்ன, அதில் இன்று புகுக்கத்தில் உள்ள இசங்கள் என்ன என்ற சித்தாத்த விவகாரங்களில் சிக்காது. யுத்தக் களத்தில் எது அவசியமோ, அதை, அங்கு மரபு குறுக்கீடுகள் இல்லாது அவசர நிவாரணமே முக்கியம் என்ற கோணத்தில் சிறுகதை இலக்கியப் பணியில் களம் இறங்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

வரணனகள் - வசீகரங்களுக்கு ஆட்படாமல் கதைகளில் பெரும்பாலும் சிறுவர் கல்வி கற்றலின் பயன், ஆசிரியப் பணியின் புனிதம், கல்வியற்ற சிறுவரின் உளவியல் பாங்கு, இன வேற்றுமையிலும் மனித நேயம் ஆகியனவற்றில் கவனங் செலுத்தி கதைகள் பின்னப்பட்டு உள்ளன. கோகுலதாசி குறிப்பிடக்கூடிய கதை,

இனக் கலவரத்தினால் இன்றைய ஈழத்தில் உருவாகியுள்ள புதிய சூழல்களை கதைக்களம் ஆக்கியுள்ளார். விசாரணைக்காக அழைத்துச் சென்று, சிறையிலிருந்து திரும்புவோர் நிலை பரிதாபமானது. வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பும் ஏஜன்சிகளால் உருவாகும் துண்பநிலைகளையுடம் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

புலப்பெயர்வால் உருவாகி உள்ள இன்றைய தமிழர் நிலையையும் கதைகளில் சித்திரிக்கின்றார். பாரிஸ் ஹோட்டலில் உணவருந்திய கோப்பைகளைக் கழுவும் போது, பாட்டனார் கூறிய அறிவுரையை நினைந்து கலங்குதல், கண்டாவில் துயரமான நூப்பாக்கிய வாழ்வில், ஊர் நினைவுகளில் மூழ்கி கணவுகளால் துண்புதல், இலண்டனில் வாழும் மகன் வருந்தி அழைத்தும் பிறந்த மண்ணை விட்டுப் பிரிய மறுத்த தந்தை, தன் முடிவை மாற்றிச் செல்ல விரும்பும் போது இன வெறியர்களால் நிறைவேறாமல் துடித்துக் கதறுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் புலப் பெயர்வு ஏற்படுத்திய சோகங்களாக இக்கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

உருவகப் பாணியிலும், குருவிகளின் ஒற்றுமை முயற்சி, கிழ எருதும் நாயும் புலப்படுத்தும் படிப்பினை, தமிழர்களை ஒன்றுபடுத்த முடியாத வேதனைத் தாக்குதலால் ஆசிரியர், நாய்களையாவது ஒற்றுமைப்படுத்த முயன்று தோற்றல் எனக் கதைகள் படைத்துள்ளார். ஆசிரியரின் இந்த முயற்சி, நல்லெண்ண எழுச்சி எல்லாக் கதைகளிலும் பரிணமிக்கின்றன.

இத்தொகுதி மற்றிரு தொகுதிகளிலும் பார்க்க அதிக வருவாய் தந்து ஆசிரியரது நற்பணி தொடர இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

திளம்பிறை எம்.ஏ. ரஹ்மான்

என் பத்வுகள்ன் பக்ரவுகள்

அனைத்தும் அவனே!

மீண்டும் எனது மூன்றாவது சிறுக்கைத்த தொகுதியான 'குருதிமண்ணில் உங்களைக் காண்கையில் மகிழ்கிறேன். இவ்வெளியீடும் வருவாயும் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டுக்காய் மேலும் பயன் பெறவிருக்கிறது. 'மனிதநேயம் மரணித்துவிட்டது. மெள்ளித்திருப்பதே சிறப்பு!' இவ்வாறாய் எண்ணம் கொள்வோர் இக்கால வாழ்வியலில் தோற்றுப் போனவர்களாவார்கள்.

இந்நாட்டின் அடக்கு முறைகளின் தாக்கங்களை உள்வாங்கி, அதனால் பாதிக்கப்படுகின்ற மக்களுக்கு பரிகாரங்கள் அவசியம் என உணர்பவர்கள் அதிகம் எம்மிடையே உள்ளார்கள் என்பது என் கருத்துக்கணிப்பு. ஆதலால் தான்,

நேயம் மிகுந்தவர்களின் அனுசரணையால்,
விழிப்புலனற்றோர் பாடசாலை (மட்டுநகர் - தரிசனம்) க்கு

எனது முதல் நூலான 'காலக் கீற்றிகள்' வருவாயான ஒரு லட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் ரூபாவை வழங்கக்கூடியதாகவும், அதனையுடெத் தான் நூலான 'குமுறல்களின்' வருவாயான ஒரு லட்சத்து நாற்பத்து எட்டாயிரத்தை பாதிக்கப்பட்ட மாணாக்கர்களுக்கு பயன்படுத்த ஏதுவாக அமைந்து இருந்ததை நன்றியுடன் வெளிப்படுத்துவது என்கடமையாகிறது.

தொடர்ந்து இப்பணிகளுக்கு ஊட்டமும், ஊக்கமும் வழங்கி சமூக பிரக்ஞாகளின் ஓர் பங்காளியாய் என்னை மாற்றிவரும் எனதன்புக்குரிய இலக்கிய நெஞ்சங்களை எண்ணி சந்தோஷிக்கிறேன்.

இதயங்களிலும், கரங்களிலும் மாசுபடிய விடாதவாறு மனிதநேயப் பணியை எவர் முன்னெடுத்து செல்ல விழைகிறாரோ அவர்களையெல்லாம் ஆதரவு தந்து, தாங்கி அழைப்பதற்கு ஆயிரம் கைகள் காத்து நிற்கும். இது என் அனுபவ முதிர்வின் அறுவடைகள்.

காலத்தின் தேவைகள், புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும், 'மனிதம்' கொண்டவர்களால் நேயம் உணரப்படுகின்றது என்பதற்கு உதாரணமாய் மல்லிகைத்தீவைச் சேர்ந்த மைத்துனர் திரு. கந்தையா நடேசபிள்ளை (தமிழ்நாடு) அவர்கள் இந்நால் வெளிவருவதற்கான முழுப்பொறுப்பையும் தர்ம சிந்தையுடன் ஏற்றிருப்பதை நன்றியுடன் நாம் நினைப்போம்.

மேலும்,

தமிழகத்திலே கற்றோர் சபையினிலே என்னையும் ஒருவனாக குறிகாட்டி நிறுத்தி, விரிந்த மனத்துடன் வெளியீட்டு வைபவத்தினை செவ்வனே செய்ய முன் வந்த கலைமாமணி ஏர்வாடி இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும்

வெளியிட்டு வைபவத்தினை செவ்வனே செய்ய முன் வந்த கலைமாமணி ஏர்வாடி இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும் அவர் சார்ந்த சான்றோர்களையும் என்னென்றுரைப்பேன்? எப்படி நன்றி கூறுவேன்? இவர்களின் இப்பணி பரந்துபட்டு வாழும் தமிழன்னையின் பாதங்களுக்கு குடும் ஆரமென்பேனா? அல்லது

தமிழ் வாழ அல்லது தமிழன்னை ஆலயத்தில் அறையும் எதிர்கால வழி காட்டி மணி என்பேனா?

வழமை போல், இந்நாலுக்கு உதவியின்த திரு.ஜூ.விஜயராஜ், சகோதரி திருமதி இ.லலிதானந்த சிவம், திரு. செ. பிரபாகரன் (S.L.A.S)கண்டா, திரு.ச.சற்குணசிங்கம் (சமாதான நீதிவான்) பள்ளத்தோட்டம், அல் - ஹாஜ் எ.ஜே. ரபீக் (முதூர்) ஆகியோருடன் அட்டைப்படம் வரைந்த திரு.ச.அ.அருள்பாஸ்கரன், என் கதைகளை பிரசரித்த பத்திரிகைகள், நெஞ்சமதில் பதிக்கிறேன். என் இக் 'குருதிமண்' உங்கள் கரங்களுக்கும் வருகிறது. இதை எம் 'குருதிமண்'னாக எண்ணி வழக்கம் போல் உங்கள் நேயம் மிகு பேராதரவைத் தாருங்கள். பாதிக்கப்பட்ட எம் மாணாக்கர்களின் கல்வி மேம்பாடு, உங்கள் கரங்களினால் உயர்ட்டும்.

கனகசபை - தேவகடாட்சம்
(நூலாசிரியர்)
மஸ்லிகைத் தீவு.

துந்தியன் சுதநல்கள்...

உதயம்	1
பொட்டு	8
கனவு மெய்ப்பட...	11
தழும்புகள்	15
இனமை	19
பலி	22
மகனுக்கு	25
மெளனக் குரல்கள்	28
தாகம்	32
மாதர் தம்மை...	35
பறக்காத பறவைகள்	40
கடன்	46
இந்த மண் சிவக்கிறது	49
கொலூசு	60
பங்காளி	64
பாவா கடை	67
கோகுலதாசி	76
ஓர் அரண் சாய்கின்றது	83
பிரிவு என்ற...	88
நன்றி	93

உதயம்

ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக இருக்கும்.

அவனின் அப்பா.... அதாவது இந்த வன்செயலில் சடுபட்டு மரணிக்க முன்னர்..... இறுதியாகக் கூறிய அந்த சவாரசியிலு ஏராளமான எத்தனை சம்பங்கள்தான் உதயனின் மனத் திரையில் இன்றுவரை உறைந்துள்ளது.

அன்றை எம் தமிழ்த் தலைவர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட சாத்வீக போராட்டத்தின் சத்தியாக்கிரகம் அது.

திருக்கோணமலையின் அந்தப் பழைய கச்சேரிக்கு முன்னால் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராய் கட்டவிழக்கப்பட்ட அடக்கு முறைகளும் ஆதிக்க வெறித்துவழும் அறப் போராட்டமாய் உருவெடுத்து எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்த அதற்கு தமிழ் மக்கள் காட்டிய அரசுக்கு எதிரான செயற்பாடுதான் - அந்த சத்தியாக்கிரகம்.

இவைகளெல்லாம் 'கிள்ளுக் கீரையாக' கிள்ளி ஏறிந்துவிடலாம் என்ற அரசின் எண்ணங்களின் தோற்றப்பாடுதான்-

மறப்போராட்டத்தின் படிக்கட்டுகளாக பரிணாமம் அடைந்து இப்போ விடுதலைப் போராட்டமாக மாறியுள்ளது.

இருப்பினும் அப்பா கூறிய கடந்தகால நிகழ்வுகள் உதயனுக்கு அறப்போராட்டத்தில் சிறிதளவு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது எனலாம்.

ஆகவேதான் பல்கலைக் கழக பட்டப்படிப்பை முடித்த தனது பல்கலைக்கழக நண்பர்களுடன் வேலை வேண்டி உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் குதித்திருந்தான் உதயன்.

கல்வி அமைச்சுக்கு முன்னால் -

அதுவும் தன்னாய் கொட்டும் சித்திரைமாத வெயிலில், தங்கள் நிலமைகளை கோரவையாக்கிய கோசங்களுடன் இந்த உண்ணா நோன்பு போராட்டத்தை ஆரம்பித்து இருந்தாலும், அதில் எள்ளளவுகூட முடிவு ஏற்படமாட்டாது என்ற திடமான நம்பிக்கை அனைத்து உண்ணா விரதிகளிடமும் வியாபித்திருந்தது.

மயிலிடம் இறகுகேட்டு போட்டதாக வரலாறு இல்லை, நகர்ந்து சென்ற காலங்கள் பல யதார்த்த உண்மைகளைக் கற்றுத் தந்திருந்தது.

இறகு தேவையெனின் மயிலிடம் பிடுங்கி எடுப்பதுதான் இறுதியாக நாம் அறிந்த வரலாற்று உண்மைகள் என்பதை இவ் உண்ணாவிரதிகள் தெளிவாய் அறிந்திருப்பினும் கூட ஆரம்ப, முன் நகர்வாக, அறப்போராட்டத்தை வடிவமைக்க வேண்டிய கட்டாய விதிமுறையிருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

நாட்கள் நான்கு கடந்து விட்டன....

படிப்படியாக அறப்போராட்டத்தின் மாயை நிழல் பல்கலைக்கழக உண்ணா விரதிகளிடமிருந்து சாய்ந்து மறையத் தொடங்கியது.

பசியின் தாக்கத்தை தாங்க முடியாது, உதயனும் சிலரும் மரணத்தின் விழிம்பிற்கே வந்துவிட்டனர்.

இவைகளை அன்றாடம் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த பொது மக்கள் அனுதாபிகளாகி, மெது மெதுவாக - இப்போ வன்முறைப் போராளியாக மாறி அறப்போராளிகளுக்கு ஆதரவுக்கரங்கள் நீட்டத் தொடங்கினர்.

அமைச்சின் அலுவலகங்கள் கிடுகிடுக்கத் தொடங்கின. அறப் போராளிகள் அனைவரும் மறப்போராளிகளாக மாறத் தொடங்கினர். இல்லை மாற்றிவிட்டனர் எனலாம்.

அதிகாரிகளின் அலுவலகங்களில் வன்முறைத் தாக்குதல்கள்.

அதிகாரங்கள் ஆட்டம் கண்டு குடை சாய்ந்து கொண்டிருந்தன.

மக்கள் மயப்படுத்தப்பட்ட போராட்டத்திற்கு அரசும், அரசின் அதிகாரிகளும் தலை சாய்த்துத்தான் ஆகவேண்டிய நிரப்பந்த நிலை.

வங்கக் கடலின் ஒரு பகுதியும், சிலிர்த்துப் பாயும் மகாவலிகங்கையாளின் ஓர் கிளையும் இணையும் அந்த வெருகல் முகத்துவார கிராமத்திற்கு போய் சேர இன்னும் பதினெண்து மைல்கள் உண்டு.

பாதையை விட்டு கிளம்பியிருந்த கற்கள்,

இக்கால நாட்டு அனர்த்தத்தின் பழைமையை பறைசாற்றி நின்றிருந்தது.

அரசினால் கைவிடப்பட்ட பிரதேசம். அது கட்டுப்பாடுகளுக்குள் அமையாத பிரதேசம். வழுமையான பின்தள்ளல்கள்தான்.

தோளில் சுமந்தவாறு நடந்து வந்துகொண்டிருந்த உதயனுக்கு பையின் சமை அதிகமாய் பாரித்துக் கொண்டிருந்தது.

சாலையில் ஓரமாக நின்றிருந்த பாலை மர நிழலில் சற்று ஒய்விற்காய் நின்றிருந்தான்.

தாகத்திற்கும் பசிக்கும் இப்போது பலத்த போட்டி. சற்றும் முற்றும் பார்த்தான். எங்கோ தூரத்தில் ஆலாக்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அவன் கடந்து வந்த கரடு முரடான அப்பாதையை ஒருதரம் நோக்கினான்.

இடுப்பிலும் தலையிலும் தாங்க முடியாத சமைகளைச் சுமந்தவாறு பெண்களும் வயோதிப் ஆண்களும் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஆச்சரிய மேலீட்டால் அகல விரிந்தது உதயனின் விழிகள். அவன் நின்றிருந்த அந்த பாலைமர நிழலில் ஒய்விற்காய் சிலர் ஒதுங்கியிருந்தனர்.

மெதுவாக அவர்களிடம் கதையை தொடங்கினான் உதயன்.

"என் அம்மா இஞ்சால பஸ் வாறுதில்லையோ?"

அவர்களிடம் ஒரு ஏளனப் புன்னகை.

"கிட்டத்தட்ட 10 வருடங்கள் இருக்கும் பஸ்ஸைக் கண்டு: இஞ்சாலப் பக்கத்தில பஸ் வந்தால் பொடியனுகள் கடத்திருவானுகள் எண்டு சாட்டுச் சொல்லி பஸ்ஸை விடுறுதில்லை."

உதயனுக்கு இக்கிராமத்து நிலை விளங்க

ஆரம்பித்தது.

"இத்தனை மைல் தூரம் நடந்து வாறியளோ: ஏன் உங்கட ஊரிலை கடைகள் இல்லையோ?" உதயனின் அடுத்த கேள்வி.

"பொடியனுகளுக்கு சாமான் போகும் என்டு சொல்லி அங்க கடைபோட விடல்ல பதினாலு கட்டை நடந்து வந்து, அதுவும் கொஞ்ச சாமான்தான் கொண்டும் போகலாம். இந்த வேகா வெயில்ல புள்ளையையும் பரிசுனையும் வீட்டில விட்டுட்டு பெண்டுகள் நாங்க வாறும். கண்ணுக்கு வாட்ட சாட்டமான ஆம்பிளையளைக் கண்டால் பொடியனுகளுக்கு சாமான் வாங்க இவங்க வந்ததென்டு இவனுகள் புதிச்சிப்போடுவானுகள். இப்பிடி எத்தனை காலத்துக்குதான் நாங்கள் கஸ்டப்பட்டுத் தான் தெரியும். எத்தனை சூடாத கேள்விகளை கேட்டுக் கிண்டல் பண்ணுவானுகள். என்ன செய்யிறது? புள்ள குட்டிகளைப் பெத்துத்தம் வாழ்ந்துதான் ஆகன்னும். ஆனால் எங்கட புள்ள குட்டிகள் எண்டாலும் இவனுகளின்ட ஆங்கினையில்லாமல் நிம்மதியாய் வாழும் காலத்தை நாங்கள் கண்டுதான் சாவோம்."

உதயனின் கண்கள் ஈரலிப்பானது.

அவர்களின் உண்மையான எதிர்பார்ப்பு, அதாவது:

தமிழனுக்கு நிச்சயமாய் சுதந்திரமாய் வாழ, 'ஒரு நாடு' வேண்டுமென்ற அனுபவ உண்மை அவர்களில் முனைத்து நின்றது.

உதயனின் மனம் வேகமாய் அடித்துக் கொண்டது.

பெரியதொரு போராட்டத்தில் கிடைத்த இந்த ஆசிரிய

நியமனத்தை எண்ணிக் கொண்டான். அவனின் இந்த முதல் நியமனம் இப்பகுதியில்தான் ஆரம்பிக்கப்போகிறது.

இனி இதே நிலைமைதான் தனக்கும் என எண்ணிக்கொண்டபோது இப்போதே வீட்டிற்கு ஓடிவிடுவோமா என்ற எண்ணை மெதுவாக தோன்றுத் தொடங்கியது.

இப்போ மர நிழலில் நின்றவர்கள்,

"ஜயா நீங்கள் எங்க போகப் போறியன்" என ஆவல் மிகுதியாய் கேட்டனர்.

அடைந்திருந்த தொண்டைக்குள்ளால் உதயனை அறியாது நடுக்கத்துடன் பதில் வந்தது.

"வெருகல் முகத்துவாரத்திற்கு பள்ளிக் கூடத்திற்கு புதுசா வாத்தியாராகப் போறன்."

அவர்களின் முகம் கடுப்பாகி இறுதியில் ஏனைம் கலந்த ஜயப்பார்வையுடனும் புன் சிரிப்புடனும் வார்த்தைகள் வெளியேறின.

"ஜயா எங்கட ஊர்ப் புள்ளைகள் பட்டினி கிடந்தாலும் நல்லாப் படிக்குங்கள். ஆனாக குறை எண்ணப்படாது. இந்த வாத்திமார் புதிசா வருவானுகள். மாறிப் போயிடுவானுகள். புதுத் தும்புத்தடி நல்லாக் கூட்டுமாப்போல. புள்ளைகள் அறைகுறைப் படிப்போட அரோக்ராதான்."

இனியும் அந்த மரநிழலில் நிற்கப் பிடிக்காதவர்கள் போல சமைகளைத் தலைகளில் தூக்கி வைத்தவாறு அப்பெண்கள் நடையைக்கட்டத் தொடங்கினர்.

உதயனுக்கு இந்த ஆசிரியப் ப.ரியின் புனிதமும், அதன் சேவையும் புரியத் தொடங்கியது.

இப்போது அவனில் படிந்திருந்த களைப்பும் மனதில் படிந்திருந்த அந்தகாரமும் படிப்படியாய் கலையத் தொடங்கியது.

சமந்து வந்த பையை மீண்டும் தோளில் போட்டுக் கொண்டான்.

பாதை பிரகாச வெளிச்சமாய் தோன்றின.

அவனையறியாது அவன் கால்கள் வெருகல் முகத்துவாரப் பாடசாலையை நோக்கி நடந்தன.

மனதிலே புது உத்வேகம்.

"ஆசிரியம் புனிதமானது, மகத்தானது: காலத்தின் கட்டாய தேவை அது: அதை மாசடைய விடமாட்டேன்."

உதயனின் இதயத்தில் புனித உதயம் இது.

"உண்மையான அன்புக்கு நிபந்தனைகளே கிடையாது. அந்த அன்பின் ஆழத்தைப் பற்றியும், அது எவ்வளவு உண்மையாகவும், அழகாகவும் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றியும், சொற்களால் விவரிக்கவே முடியாது. அதை உரைத் தான் முடியும்."

• மகராஜ்

பொட்டு

அந்தக் கண்ணாடியின் முன் அமர்ந்த பத்மினி, தன் கைக்குள் பொத்தி வைத்திருந்த சிறிய குங்குமச் சரையை மெதுவாகப் பிரித்து தன் நடு விரலால் குங்குமத்தைத் தொட்டுக் கொண்டாள்.

ஏதோ அவளின் மனச்சாட்சி குற்றமெனக் கூறினாலும், அதைவிட அவளுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களால், ஏற்பட்ட மனோவலிமை அதிகமாக இருந்தது.

ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன், அவள் கணவன் இறந்ததன் பின்னர் இப்படியொரு காரியம்!

துணிந்தபின் மனதில் துயரமெதற்கு?

நடுங்கும் அவளின் நடுவிரலால் தன் நெற்றியில் குங்குமத் திலகம் இட்டுக் கொண்டாள்.

கண்ணாடியில் தன் முகத்தை உன்னிப்பாகப் பார்த்தாள் பத்மினி. அவளுக்கே வியப்பாக இருந்தது.

நீண்ட காலங்களுக்குப்பின் அவள் முகத்தில் தோன்றிய பொலிவும், செழிப்பும், பூரிக்க வைத்தது.

ஓரு விதவையின் வாழ்க்கையை ஓரு ‘பொட்டு’க்குள் அடக்கும் இந்த சமூகத்தை என்னும்போது அவளுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது.

தொட்டிலிலே தாயாலே இட்ட பொட்டு.

இடையிலே கணவனின் இழப்பாலே அந்தப் பொட்டு மறைய வேண்டும் என்பதில் என்ன நியாயம்?

இப்போதெல்லாம் அவள் மகனின் கல்வி மேம்பாடுதான் முக்கியமாகத் தென்பட்டது.

முன்னால் இருக்கும் கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள் பத்மினி.

போலி விலங்குகள் நொறுங்குவது அவளுக்குத் தெரிந்தது இப்போது...

பத்மினி - பிறந்து வாழ்ந்த கிராமம்- விடுவிக்கப்பட முன்னர் சுதந்திரமாய் இருந்தது. தன் கணவனை இழந்து வாழ்ந்தாலும் அவள் பெண்மைக்கு அச்சுறுத்தல்கள் இருக்கவில்லை. இந்த நிலையில் ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிட்சையில் பத்மினியின் மகன் சித்தியடைந்தும் விட்டான்.

கல்விக்கான வசதிகள் அவள் கிராமத்திலே வழங்கப்பட்டிருந்தால், தன் மகனை தன் ஊரிலே படிப்பித்திருக்கலாம்.

மகனின் திறமையையும், எதிர்காலத்தினையும், சிந்தித்த அவள், சிறப்பான கல்வியைத் தொடர இந்தப் பட்டினத்திற்கு வரவேண்டியிருந்தது.

அவளுக்கு ஏற்பட்ட கசப்பான துன்புறுத்தல்களின் காரணங்களை எண்ணினாள். தான் அழகாய் இருப்பது மாத்திரமல்ல. ‘கணவனை இழந்தவள்’ என்று பொட்டின்றி

அடையாளப்படுத்தி வாழ்வதும் ஒரு பொரிய கேடாகவே என்னிக் கொண்டாள்.

தன் மகனின் கல்விக்காக வீடு வீடாய்ச் சென்று - மா இடித்து, கூலி வேலை செய்து பிழைத்தாலும், அவளுக்கான பாதுகாப்பு வேலி ஸ்திரமாய் இப்போது அமைந்திருப்பதை மறுக்கமுடியாது.

மீண்டும் ஒருமுறை தன்முகத்தை கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள். இதை என்னும்போது தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்!

“பத்மினி உன் புருஷன் எங்கே?”

“அவர் யாழ்ப்பாணத்தில.... அங்கே...அவங்களோடு பிரச்சினையில்ல... இருக்கிறார்.”

பத்மினியின் இந்தப் பதில்கள் பொரிய மனித வேடதாரிகளையும், காழுகர்களையும் நெருங்கவிடாது தடுத்து நின்றது.

(தினமுரக - 21.2.99)

“நம்மைப் பாதுகாக்கக்கூடிய ஒன்றே பொருள், நம்முடைய நம்பிக்கையும், ஆனந்தமும் உள்ள ஒவ்வொரு கணமும்தான்.”

- மகராஜி

கனவு மைய்ப்பட....

கண் விழித்ததும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க மனமேயில்லாது தலையணையை நிமிர்த்தி வைத்து, தலையை சுற்றியபடி அந்த கண்ணாடிச் சாளரத்தினுடாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டே கிடந்தான் கோருலன்.

எத்தனை இரவுகள் - எத்தனை விடியல்கள்!

எத்தனை குளிர்காலங்கள் - எத்தனை கோடை காலங்கள்!

இந்தக் கணடாவின் 'நோத்ஜோக்' நகரில் இவைகளை எல்லாம் அனுபவித்து அலுப்புத்தடிவிட்டது அவனுக்கு!

இவ்விடத்து இரவுக்கும் விடியலுக்கும், குளிருக்கும் கோடைக்கும், புதிய உணர்வுகளை தோற்றுவிக்கும் இயல்பே இல்லை!

நம்மூர் காலைத் தென்றல் தரும் மகிழ்ச்சி இங்கு கிடைக்குதில்லையே.

நம்மூர் பொழுதின் புலர்வில் உண்டாகும் உற்சாகம்

இங்கு இல்லையோ.

'ஏன் தான் இந்தப் பொழுது புலருகிறது' என்ற வலிப்புத்தான் மிகுதி...

கோகுலன், எப்போது புலம்பெயர்ந்து இங்கு வந்தானோ, அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இந்த ஏக்கங்கள் அதிகரித்த வண்ணம் இருந்ததே தவிர, குறைந்ததாக இல்லை.

இதுவரை கழித்த நாட்களை விட, இன்று மிகக் கூடுதலாகவே அவன் மனம் அத்தரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அன்றிரவு அவன் கண்ட கனவில் நிகழ்ந்த ஒரு திருமண வையவம். அதைத் தொடர்ந்து அவனின் பெற்றோர், சகோதரர்களுடன் கங்கை தீர்த்தத் திருவிழாவில் சுதந்திரமாய் ஆடிப்பாடி, ஓடித்திரிந்து மகிழ்ந்திருந்தது.

'கனவில் நல்லது நடந்தால் நிஜத்தில் கெடுதல் வரும்.' என்றோ அவன் கேள்விப்பட்டது. இப்போ, அது நெஞ்சை உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. அவன் மட்டுமென்ன!

இந்தப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் கனவுகளிலும், சகுனங்களிலும் நம்பிக்கை வைத்துத்தான் ஒவ்வொரு பொழுதையும் நகர்த்துகின்றார்கள். ஐதீகங்களில்தான் தம்பிக்கை அதிகம். வேறு வழிதான் என்ன இருக்கிறது?

கோகுலனுக்கு இன்று வேலைக்கு போக மனமே இல்லை. கடிதங்களை பார்த்திருந்து ஏமாந்து பல நாட்களாயிற்று.

'ஊரில் ஏதோ நடக்கிறது.' உள்மனம் அவனுக்கு சொல்லிக் கொண்டே இருந்தது.

சொந்த இடங்களிலிருந்து மடுதேவாலயத்திற்கு இடம் பேயர்ந்த அகதிகளில் இறுதியாக வந்தடைந்தவர்கள் கோகுலனின் தாயும், தந்தையும் சகோதரர்களும்!

ஓரு நோப்பான மரநிழல் தற்காலிக வதி வீட்டமாக்கியாயிற்று.

இலங்கைத் தமிழர் பலருக்கு இது பழக்கப்பட்ட

வாழ்க்கை.

இந்த யுத்தம் உயிராக வாழும் வரை அகதி வாழ்வும், புதை குழிகளும் நிரந்தரமாய் வாழும்.

எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க கோகுலனின் பெற்றோருக்கு எண்ணமே இருக்கவில்லை.

அவர்களுக்கு விடியப்போகும் நாளின் பட்டினியை பற்றியும் இந்த நிலையை அறியாது அயல்நாட்டில் வாழும் முத்த மகன் கோகுலன் பற்றியும் தான் நினைவுகள்.

பொழுது வெளுத்துக் கொண்டே வந்தது.

அன்று - விடியாமலே இருந்திருக்கலாம்.

பறந்து வந்த விமானங்களின் குண்டு வீச்சில் மடுத்தேவாலயம் புகை மண்டலமாகியிருந்தது.

நிலம் குருதியில் சேறாகத் தொடங்கியது.

அல்லோலகல்லோலப்பட்டு ஓடிய ஐங்களுக்கு குகலிடம் வழங்க ஆலயத்தை அண்டிய காடுகளே துணை செய்தது.

'யார் மடிந்தார்கள்? யார் உயிர் தப்பினார்கள்? என்று பார்க்க எவருக்குமே அவகாசம் இருக்கவில்லை.

'கால்போன' போக்கிலே ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். இப்போது சற்று அமைதி. குண்டிகள் ஓய்ந்துவிட்டது.

அனர்த்தத்தின் அழிவில் சிக்குண்டவர்களில் 'நமக்குரியவர்கள் அகப்பட்டிருக்கக் கூடாதென' ஒவ்வொருவரும் ஒருவித போலி நம்பிக்கையை வைத்து தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எங்கும் மரணக் கூக்குரல்.

அதில் கோகுலனின் குடும்ப ஓசையும் கலந்திருந்தது. கோகுலனின் தாய் சிதறுண்டு மரணித்துக் கிடந்தார். தப்பிப்

பிழைத்திருந்த அவன் சகோதரர் இருவரும் இந்த சிதறிய உடலருகே கதறிக் கொண்டிருந்தனர். சற்றுத் தாரத்திலே இவையனைத்தையும் கண்டு புலம்பிக் கொண்டிருந்த அவன் தந்தையால் நடந்து வர முடியாதவாறு ஒரு கால் துண்டித்தபடி கிடந்தார்.

வழமைபோல்...

உயிரோட்டமில்லாதவாறு அந்த கண்டா பொழுது கோகுலனுக்காக வெளித்துக் கொண்டிருந்தது. இன்றும் வேலைக்குப் போக என்னமில்லை.

அன்றிரவு! மீண்டும் அதே யகிழ்ச்சிகரமான திருமண வைபவக் கனவுகள் - மனம் படபடத்துக் கொள்கிறது.

'எதுவுமே நடக்காது' அவன் மனம் மெளனித்து உறுதி சொல்லியது. தனக்குள்ளே ஒரு தென்பு அவனையறியாது பிறக்கிறது. தன்னைத்தானே ஆறுதல் படுத்திக் கொள்கிறான். மிகக் கஷ்டப்பட்டு மனம் வழமைக்கு திரும்ப முயல்கிறது. இப்போது வேலைக்குப் பூரிப்பட்டுவிட்டான்.

அங்கே, ஈழத்திலே அவன் தந்தை 'கால்போன்' போக்கிலே குடும்பத்தின் துயரச் சுமைகளை சுமந்தவாறு செல்ல முயல்கின்றார்.

எஞ்சிய தனது பிள்ளைகளாவது நிச்சயம் எம்மன்னின் விடிவை காண்பார்கள் என்ற அசையா நம்பிக்கையில்!

இங்கே கோகுலன் நடைப்பினமாய் வேலைக்குச் செல்கிறான். தொடர்ந்து அவன் மனம் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

இன்னமும் தன் குடும்பத்திற்கு ஏதும் நடக்கவில்லை என்ற ஜுதீக நம்பிக்கையில்!

கனவு மெய்ப்பட்டுக் கொள்ளுமா?

இப்படி எத்தனையோ புலம்பெயர் 'கோகுலன்கள்'.

தழும்புகள்

இளம் சூடாக இருந்தது அந்தக் கடற்கரை மணல்.

சாய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஆதவனின் கதிர்கள்
ஜனனியின் கன்னத்தை லேசாக சூடாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அது வரண்ட வெட்ப காலமானதால் அந்த வெண்மணற்
பரப்பில் கால்கள் ஆழமாகத்தான் பதிந்து எழுந்தன.

கையிலே தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் கடலைப் பெட்டியை
ஜனனி ஒரு முறை பார்த்து பெருமூச்ச விட்டுக் கொண்டாள்.
'நேற்று சரிவர கடலை விற்கவில்லை என்று அம்மா ஏசினவ.
இன்று ஞாயிறு. எப்படியாவது முழுவதையும் விற்றுப் போட
வேணும்'

அந்த பிஞ்சு உள்ளம் தனக்குத்தானே கட்டளையிட்டுக்
கொண்டது.

இப்போது கடற்கரை மணற்பரப்பின் வெண்நிறம் தெரிவது
குறைந்துவிட்டது.

சூட்டம் சூட்டமாக சூடியிருந்து உல்லாசக் கதைகள் பேசுபவர் பலர்.

வீட்டிலே கதைக்க முடியாத பல விடயங்கள் - தீர்வுகள், இந்தக் கடற்கரை யணலில் நிதர்விக்கின்றன.

எதையுமே கண்டு கொள்ளாத கடல்!

அடித்து அடித்து சத்தியம் சொல்லும் அலைகள்!

ஓடி, ஓடி, கச்சான் கூவிவிற்கும் ஜனனி!

கரையை ஆகர்விப்பதில் அலைகளுக்கு ஆனந்தம்! கரையோரம் பாய்ந்து வரும் அலைகளுக்கு துள்ளிக் குதித்து ஒடுவதில் காதலர்களுக்கு ஆனந்தம்.

கடலோரம் எட்டிப் பார்த்து, தன் இரு கொடுக்களையும் மேலுயர்த்தி 'டா, டா' காட்டி பொந்துக்குள் ஓடி மறையும் சிறு நண்டை தூரத்துவதில் சிறுவர்களுக்கு ஆனந்தம்.

இந்த இளக்களின் உணர்வுகள் அனைத்தும் அந்த ஜனனியின் இதயத்தில் இரண்ங்களாக வியாபித்திருந்தாலும், அதை முழுமையாக அனுபவித்து சந்தோஷிக்க அவளால் இயலவில்லை. ஆனந்தித்திருக்க கடற்கரைக்கு வரும் இவர்களிடம், அண்டை வயிறு கழுவலுக்காய் இவளின் கடலை வியாபாரம்!

இந்த வயதிலே, இந்தப் பிஞ்சு ஏன் தன் உணர்வுகளை முடமாக்க வேண்டும்.

இந்தக் கேள்வியை கேட்கத்தான் முடியும்.

பதில் காண முடியாது.

அப்போது ஒரு வயதுக் குழந்தை ஜனனி.

அனர்த்தங்களுக்கு எதிர் நீச்சல் போட்டு வாழும் வாழ்வு.

ஜனனியின் தந்தை 'பெரிய மீன் முதலாளி' என்றில்லை, அடக்கி அடிமைப்படுத்த நினைக்கும் 'பெரிய இன'

முதலாளிகளுக்கு என்றுமே அடிபணிய மறுக்காத தன் மானம் கொண்ட மீனவன்.

எச் சந்தர்ப்பத்திலும் தன் கெளரவத்தையும், தன் பரம்பரை ஆதிக்கங்களையும் இழக்க விரும்பாதவன்.

'எங்கிருந்தோ வந்தவர்களுக்கு' அடிமை சாமரம் வீச விரும்பாதவன்.

ஆதிக்க வெறியர்களை அடக்க நினைப்பவன்.

கடந்தகால தழும்புகளை அடிக்கடி தடவிப் பார்த்துக் கொள்பவன்.

தான் பிடிக்கும் மீனுக்கு தானே உரிமையாளியும் - முதலாளியும்.

இந்த மானமுள்ள போக்கு,

அவ்வூரிலே ஒரு தனி மரியாதையைத் தந்திருந்தாலும், அடிபணிய மறுப்பவனுக்கு, 'பெரிய மீன் முதலாளிகளால்' இருக்கின்ற வழமையான எதிர்ப்புகளும் தொடர்ந்தே இருந்தன.

சந்தர்ப்பங்கள் அனுசங்கமாகும் வேளை.

கடலுக்குச் சென்றவன் திரும்பவில்லை.

'பயங்கரவாதிகளின் படகொன்று நிர்மலம்' இச் செய்தி தான் ஜனனியின் தாய்க்குக் கிடைத்த இறுதிச் செய்தி.

அலை கடல் அரவழும், குழந்தைகளின் கும்மாளமும் சேர்ந்தே ஒசையித்துக் கொண்டிருந்தது. பொங்கும் கடலுக்கு எப்படி மூடியிடமூடியாதோ, அதே போல் அந்த ஜனனியின் பிஞ்ச உள்ளத்து உணர்வுகளுக்கும் மூடியிட முடியாது.

ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள் ஜனனி.

'இன்று ஒரு நாளாவது என்னுடைய வயகுப் பிள்ளைகளுடன் இந்தக் கடற்கரை மண்ணில் சேர்ந்து

விளையாடவேண்டும்'. பொங்கிய உணர்வுகளுக்கு வடிகால் இது.

கடலைப் பெட்டியை ஓரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள்.

விலை போகாமல் கச்சான் பைகள் சோர்ந்து உறங்கிக் கிடந்தன.

கரையின் ஒருமாக நின்ற அந்த அரச மரத்தினருகே கடலைப் பெட்டியை வைத்து விட்டாள்!

மென்மையான சிஞ்சு உணர்வுகள் பிரவாகம் எடுக்க, அவளோத்த பிள்ளைகளுடன் ஆசைதீர் ஓடிப் பிடித்து விளையாடினாள், அந்த கடற்கரை மணவில்.

எத்தனை மகிழ்ச்சி. இதை அவளின் காலத்தில் கண்டதே இல்லை.

'இத்தனை இன்பம் உண்டா?' அவளை அறியாமலே கேட்டுக் கொண்டாள்.

நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது.

ஜனனிக்கு வீட்டு நினைவு. அதைத் தொடர்ந்து கடலைப் பெட்டி நினைவு.

கால்கள் புதைய மரத்தியை நோக்கி ஓடுகிறாள்.

வெறும் பெட்டி கவிழ்ந்து கிடந்தது.

கடல் அலைகளைப் பார்த்து அவளால் அழுத்தான் முடிந்தது.

அப்பாவை அணைத்துக் கொண்ட அந்த அலைகள், இப்போ தன்னையும் வா... வா... என அழைப்பது போலோரு பிரமை ஜனனிக்கு!

ஊதம்

அந்த அரண்மனை போன்ற வீட்டிற்கு வெளியே
நிற்கத் தொடங்கி இரண்டு மணித்தியாலங்கள் ஆகின்றது.

சந்தானலெட்சமியின் கால்கள் மட்டுமல்ல,
உணர்வுகளும் கடுப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

வெளியில் சென்ற சட்டத்தரணி, 'செக்கல்' பட்டும் வீடு
திரும்புவதாகவும் இல்லை: 'உள்ளே வந்து இருங்கள்' என்று
வீட்டுக்காரி சொல்வதாகவும் இல்லை.

உணர்வுகள் மரணித்த நிலையில் நிற்கையில்,

அந்திக் கருக்கலை கிழித்துக் கொண்டு வந்த அந்த
வாகனத்திற்கு வழிவிட்டு மரியாதையுடன் ஒதுங்கி நின்றாள்
சந்தானலெட்சமி.

வாகனத்தை விட்டிறங்கி அவளை உள்ளே அழைத்தார்
சட்டத்தரணி. நின்ற நிலையிலே சந்தான லெட்சமியிடம்
பிரச்சனையை வினவினார்.

"ஜ்யா! என்ற புருஷனை சுட்டுக் கொண்டதில் இருந்து இரண்டு புள்ளைகளையும் காப்பாத்த வேண்டிய பொறுப்பு என்ற தலையில் விழுந்திட்டு, அதுவும் இரண்டு பேரும் திறமாயும் படிக்குதுகள். இந்த நிலையிலதான் நான் இந்த சாராயும் விற்கிற தொழிலை செய்தநான்! அதுதான் ஜ்யா, பொலிசு புடிச்சு வழக்காக்கிட்டானுகள். நாளையண்டைக்கு வழக்கு! நீங்க தான் பேசனும்!" மெதுமெதுவாக தன் சாரிரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டே கூறினாள் சந்தான-லெட்சமி.

"நீ ஓண்டுக்கும் பயப்படவேண்டாம். இதுபோல எத்தனை வழக்குகளைக் கண்ட நான். உடைச்சுக் காட்டிறன்."

சட்டத்தரணியின் வீர வசனங்களை கேட்டதும், தன்னை அறியாமலே சேலைத் தலைப்பில் நான்காய் மடித்துக் கட்டியிருந்த முடிச்சை அவிழ்த்து அந்த பண நோட்டைக் கொடுத்தாள்.

நீதிமன்றம் ஆரம்பமாவதற்காய் பரபரத்துக்
கொண்டிருந்தது.

சட்டத்தரணி அருகே சந்தானலெட்சுமி நின்றிருந்தும் அவளைக் கவனியாது தன் பணியிலும், புதிய 'கட்சி'க்காரர்களை பிடிப்பதிலும் முழுமூரமாய் இருந்தார்.

கை கட்டி வாய் புதைத்து மெதுவாய் கேட்டாள்.

"ஜ்யா! என்ற வழக்கு இருக்கு."

நிமிர்ந்து நோக்கிய சட்டத்தரணி "ஓம். ஓம். நினைவிருக்கு! என்ன வழக்கு?"

அதிர்ந்து விட்டாள் சந்தான லெட்சுமி.

அவளது கணவனின் மரண சேதிக்குப்பின் ஏற்பட்ட இரண்டாவது அதிர்ச்சி அது!

'என்ன மனிசன் இவர்? கை நீட்டி காச வாங்கிட்டு' என

என்னியவாறு அரையும் குறையுமாய் அவசரத்துடன் வழக்குப் பிரச்சனையை, அவரிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கையில் நீதி மன்றம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அவளின் பெயர் சூவி அழைத்தாயிற்று. குற்றவாளிக் கூண்டில் அவள்.

மெதுவாக அவள் அருகே வந்த சட்டத்தரணி அவள் காதில் ஊதினார்.

"கேஸ் பெரிசு! ஒன்றுமே சொல்லாமல் குற்றத்தை ஓப்புக் கொள்." சந்தானலெட்சுமியின் தலையில் ஆயிரம் கண்ணி வெடிகள் வெடித்தது போன்ற உணர்வு.

திகைத்து நின்ற அவளின் உள்ளம் மட்டும் ஊழையாகவில்லை. அது பேசியது.

"எம் போன்றவர்களுக்கு இந்நாட்டில் என்றுமே விடுதலை இல்லை."

(தினமுரசு - 27.7.1999)

"என் இதயம் நன்றியுணர்வால் நிரம்பும்போது. அது என் வாழ்க்கையிலேயே மிக உண்மைன உணர்வுகளில் ஒன்று. என்று நான் கூற முடியும்."

- மகராஜ்

பலி

வழமையை விட அதிகமான சுமையுடன் வண்டியை 'முக்கி' இழுத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த ஏருது, தன் நிலையை எண்ணி நொந்து கொண்டிருந்தது.

என்ன செய்வது? இந்த அடிமை வாழ்வு இவ் இனத்தின் தலையில் எழுதப்பட்டு விட்டதே!

சடுதியாக முதுகில் வீழ்ந்த அடியாஸ் திடுக்கிட்ட அந்த ஏருது, தன் எஜமானின் நோக்கமறிந்து விரைவாக ஓடத் தொடங்கியது.

வண்டியில் இழுத்து வந்த இறைச்சிச் சுமையை, இறக்குவதற்கு இலகுவாய் இறைச்சிக் கடை ஓரமாய் நின்றது அந்த ஏருது.

அங்கே ஒரு கிழம் நாய் வழமை போல்...

- வண்டியிலிருந்து இறைச்சிச் கடைக்கு மாறும் வேளை,

தவறி விழும் துகள்களை கவ்வுவதற்காய் காத்து நின்றது.

இன்று, நேற்றா?

கடந்த ஐந்து வருடங்களாக தன் எஜமானுக்காய் உழைத்து ஓடாகி விட்ட இந்த ஏருதுக்கு இப்போ வயதும் போய்விட்டது.

வயதால் வந்த அனுபவம் - அதன் சித்தத்தை சுத்தமாக்கி இருந்தது. தனது சொந்த இனத்தின் இறைச்சியை தானே சமந்து வந்து, கசாப்புக் கடைக்கு வழங்கும் இந்த இழி தொழிலை எண்ணி வேதனை அடையாத நாளே இல்லை.

ஆசனப் பலகையில் எஜமான் அமரும் முன் பாய்ந்து வண்டியை இழுத்துக் கொண்டோடத் தொடங்கியிரு அந்த கிழம் ஏருது. தொழில் முடிந்து வீடு நோக்கி செல்வதில் தான் என்ன ஆனந்தம் இந்த ஜயரிவு ஏருதுக்கு!

ஆனந்தம் இப்போ ஆச்சரியமானது.

தனது தொழுவத்தினுள் புதியதொரு இளம் காளை!

மிரண்டு, மிரண்டு, விழித்தவாறு கட்டுண்டு நின்றிருந்தது.

மெதுவாக புரிந்தது கிழம் ஏருதுவிற்கு!

இத்தனை காலமாய் தான் செய்த இந்த ஈனத் தொழில் இப்புதியவனுக்குக் கைமாறப் போகிறது.

தனது விடுதலையை எண்ணி சந்தோஷித்துக் கொண்டது.

முன்னைய விட இப்போது வண்டி வேகமாய் ஓடுவதில் ஓர் ஆனந்தம் அந்த எஜமானுக்கு!

முறுக்கேறிய அந்த இளம் காளையின் உடலில் ஓடுவது
புது இரத்தத்தின் தூடிப்பல்வா!

கசாப்புக் கடையருகே உற்சாகமாய் வண்டியை நிறுத்தி
நின்றது, இந்த புதிய காளை.

விசுவாசத்துடன் தன் எஜ்யானுக்காய் உழைத்துவிட்டு
ஓய்ந்திருக்க எண்ணிய அந்த கிழுட்டு ஏருதுவின் இறைச்சி
இப்போ வண்டியிலிருந்து கடைக்கு மாறியது.

வழமைபோல் அன்றும் காத்திருந்த அந்த நாய் அந்த
புதிய காளையை நோக்கி ஒரு கணம் ஏளனமாய் சிரித்துக்
கொண்டது.

"உங்களைப் படைத்த நடவுளை நீங்கள்
தேடிக்கொண்டிருந்தால் - அவரை நீங்கள் தேடத் தேவையே
இல்லை. ஏனென்றால் அவர் உங்கள் உள்ளேயே வசீக்கிறார்."

மகராஜி

மகனுக்கு

கடந்த ஐந்து தினங்களாக மன உணர்வுகள் கொதித்துக் குழம்பியது போல, செல்லையாவின் இந்த எழுபது வயது முதிர்வு அனுபவத்தில் என்றுமே குழம்பியது கிடையாது எனலாம்.

பொங்கும் உணர்வுகளுக்கு நிச்சயம் வடிகால் தேவை.

தன்னை அறியாமலே சாய்வு நாற்காலியை விட்டு வேகமாக எழும்பிக் கொண்ட செல்லையர், மேசையருகே போய் அமர்ந்தார்.

இலண்டனில் வசிக்கும் மகனுக்கு மடல் வரையத் தொடங்கினார்.

அன்புள்ள மகனுக்கு!

எல்லாம் வல்ல கோணேசப் பெருமான் அருளால் நலம். நீங்களும் நலமாகுக.

மகனே நான் எழுதுவது கடிதமல்ல. என் உணர்வுகளின்

வார்த்தைகள். முழுவதையும் எழுத்தில் வடித்தால் தோற்றுப் போய்விடுவேன். அதனால் சுருக்கமாகத் தருகிறேன்.

நானும் நீயும் ஏன்? உன் சந்ததியும் பிறந்த மண் இப்போ சமாதான நகரமாக்கப்பட்டிருப்பதை நீ அறிந்து ஒரு விதத்தில் மகிழ்ந்திருப்பாய். ஆனால்...

ஆனால் கறையான் புற்றெடுக்க பாம்பு குடிகொண்ட கதை உனக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

எம் பரம்பரையினர் முதல் காலடி பதித்த மண் - மாற்றானால் அபிவிருத்தியைக் காட்டி நிலப்பறிப்பு எனும் நிஜ நாடகம் அரங்கேறுவதை நீ அறிந்தாக வேண்டும்.

மகாவலி குடியேற்றத்தால் நாம் அகதி அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தப்பட்டுள்ளோம்.

இந் நிலங்களுக்கெல்லாம் எம் தலைவர்கள் வழி காட்டிகளாகவே என்றுமே இருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

எனவே மகனே,

நீ என்னை எத்தனை தரம் ஸண்டனுக்கு வரும்படி அழைத்திருப்பாய். அந்நிலையில் அங்குவர இஷ்டம் இருக்கவில்லை.

'என் வீட்டுக் கிணற்றுத் தண்ணீர் எங்கும் கிடைக்காது'

'சொந்த மண்ணிலே நான் சாகவேண்டும்' இப்படியாக எத்தனையோ சித்தாந்தங்களையும் தத்துவங்களையும் பேசி இருப்பேன். இப்போது அடியோடு மாறி விட்டேன்.

எனது சொந்த மண் இப்போ அன்னியவன் மண்ணாகிக் கொண்டிருக்கும்போது இங்கு மரிப்பதைவிட இலண்டனில் அகதியாக மரிப்பதையே பெருமையாகக் கொள்கிறேன்.

பூரண சம்மதத்துடன் தெரிவிக்கின்றேன். ஆச்சரியப்பட வேண்டாம். உடனடியாக என்னை அவ்விடம் எடுக்க முயலவும்.

இப்படிக்கு

உன் அன்பு மறவா அப்பா.

க. செல்லையா

20.9.99

பெரியதொரு சமை கழன்றது போன்ற உணர்வுடன் கடிதத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு. அந்த சுட்டெரிக்கும் வெயிலையும் பொருட் படுத்தாது தபாலிலிடுவதற்காக அந்த சந்தியை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தார் செல்லையர்.

சற்றும் அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

படையினர் அப்பகுதியை சுற்றி வளைத்து விட்டனர்.

அவ்விடத்தில் நின்ற அனைவரையும் அந்த வேகாவெயிலில் நிற்கவைத்தாகிவிட்டது. மகனுக்கு எழுதிய கடிதம் இப்போ செல்லையருக்கு அரைகுறை குடையாக நின்றது.

'சமாதான நகரை' என்னியவாறு கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்றிருந்த செல்லையருக்கு தலை சுற்றிக் கொண்டு வருவது துல்லியமாக விளங்கியது. மெது மெதுவாக கண்கள் சொருகிக் கொள்கின்றன.

இதற்கு மேல் அவருக்கு எதுவுமே தெரியாது. இரத்தம் கொதித்து சிரசில் அடித்துவிட்டது. கையில் கடிதத்துடனும், நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த உணர்வுகளுடனும் பாதை ஓரமாக சரிந்து கிடந்தார் சவமாக....!

மீனாங்க் குரல்கள்

சாப்பிட்டு விட்டு கையை மட்டும் கழவிவிட்டுச் செல்லத்தான் தெரியும். என்னுடைய எச்சில் கோப்பையைக் கூட கழவுவதில் எனக்கு நாட்டமிருந்ததில்லை.

இந்த பாரிஸ் நகரில் ஒரு பிரபஸ்யமான உணவு விடுதியில், 'கோட்டும் குட்டுமாக' அம்மாவுக்குப் படங்கள் எடுத்து அனுப்பும் போது...

'அந்த விடுதியில் எச்சில் கோப்பைகள் கழுவும் ஒரு சாதாரண தொழிலாளி தான்' என்று என் இந்த வெளிநாட்டு நிலையை மறைக்க முயலும் போது நான் அடையும் வேதனைக்கு அளவே இல்லை. 'கஞ்சியோ, சூழோ, நம்மட ஊரிலிருந்து குடிக்கிறப் போல இல்ல'

எனது பாட்டனார் சிறு வயதில் புலம்பிக் கொண்டது இன்றும் என் காதில் உள்ளது.

அனர்த்தங்களில் கூட அடுத்த ஊருக்கு அகதியாக அடியெடுத்து வைக்க எள்ளளவும் பிரியப்படாத என்

பாட்டனாரின் எண்ணத்திற்கு மாறாக பேரன் நான் புலம் பெயர்ந்ததை எண்ணும் போது.... அந்த பழம் வார்த்தையில் எத்தனை தீர்க்க தரிசன உண்மை இருந்திருக்கின்றதென்பதை இப்போது உணர்கிறேன்.

சில நேரங்களில் நினைப்பதுண்டு!

ஓடிப் போய் என் தாய் நாட்டிற்குச் சேர்ந்துவிடுவோமா?

என் தாயின் மடியில் தலைவைத்து உறங்குவோமா?

அந்த வயல் வரம்பில் ஓடித்திரிந்து சறுக்கி விளையாடுவோமா? என்ன செய்வது?

- பீறிடும் உணர்வுகளை அடக்கித்தான் ஆக வேண்டும், இப்போது நம்முரில் மனித உயிர்கள் பெறுமதியற்றதாகி விட்டது. என் உடல் 'பயங்கரவாதி' என்ற பட்டத்துடன் புதைகுழியில் நுழைய, எதிரிக்கு உடனே பட்டங்கள் சூட்டி கெளரவிப்பும் நடக்கும்.

அதோடு அமைதியாகி விடுவேன், இந்த நினைவுகள் மேலிடும் போது என் ஒளியில் சுற்றி வாழ்க்கையை ஓட்டும் என் தாயும் சகோதரர்களும் என்ன கதியாவார்கள்? உணர்வுகள் மடங்கிவிடும். எனது பாட்டனுக்கு நேர்ந்த கதி எனக்கு நேராது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?

அந்த வீட்டுத் தாழ்வாரத்து தின்னைக் கட்டில் அமர்ந்திருந்த படி,

ஓவ்வொரு கானாந்தி இலையாக ஓடித்து,

அதில் வெண் பூச்சி கூடுகளை அகற்றி.

கடகத்திற்குள் போட்டுக் கொண்டிருந்தார் சித்திரவேல்.

அவறுக்கு முன்னால்,

பனையடிச் சேணை வயல் புதுப் 'பனங்கழி' நெல் பாய்களில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அடிக்கடி அந்த நீளமான துவரம் கேட்டியால் விசுக்கி கோழிகளையும் பயமுறுத்திக் கொள்கிறார்.

இவையனைத்தையும் ஒரு மூளையில் படுத்திருந்தபடி அவதானித்து அவர் வீட்டு நாய். தன் வாலை ஆட்டி தன்னை நினைவு படுத்திக் கொண்டிருந்தது. 'நன்றியுள்ள பிராணி' ஓருக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்ட சித்திரவேல் உள்ளார வியந்து ஆனந்தித்துக் கொண்டார்.

ஆனால்,

அவரின் நாய் ஆட்டிக் கொண்டதன் காரணம், அந்த காணாந்தி இலை கடகப்பெட்டிக்குள் மிஞ்சும் மிகுதி உணவு தனக்குக் கிடைக்குமென்ற ஆசையில்.

பாவும் சித்திரவேல் - நன்றியென எண்ணி ஏமாந்து கொண்டிருந்தார்.

"அப்புச்சி..... அப்புச்சி.... எழும்புங்கோ! அந்தா! சக்கரை வெட்டை வயல் கட்டால வாறானுகள். எழும்புங்கோ.... ஒடுவும்...." பிள்ளைகளை கையில் பிடித்தவாறு அங்குமிங்கும் பாய்ந்து பரபரத்துக் கொண்டிருந்தாள் அவர் மகள் பூரணி.

இதைப் போல எத்தனை காலமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவ்வுர் மக்கள். தேசத்தின் காவலர்களுக்கு இத்தனை பயமா?

நாட்டின் காவலர்கள்! அவர்கள் காவலர்களாக இருந்தால் ஏன் இந்த அச்சம். அவர்கள் காழுகர்களாக.... கொலைஞர்களாக.... என்ன செய்வது? இது எமது தேசத்தின் நியதியாயிற்றே!

வழமைக்கு மாறாக சித்திரவேஸரில் ஒரு தயக்கம்.

"புள்ள பூரணி! புள்ள குட்டியளக் கூட்டிற்று நீ சனங்களோட போ! நான் இந்த நெல்லுப் பாய், சாமான்கள் எல்லாம் வீட்டுக்குள்ள எடுத்து வைச்சிட்டு பின்னல் வாறன்"

அவர்களையெல்லாம் அகதிகளாய் அனுப்பிவிட்டு

வீட்டிலே தனியாக நின்று கொண்டார்.

"பாப்பம் இண்டைக்கு! இடத்தை விட்டு போறதில்லை. வாறவனுகளோடு கதைச்சப் பாப்பம். அநாவசியமாக இந்த சனங்கள் ஓடி ஓடி பழகிப் போச்சதுகள். அவனுகள் என்ன செய்யறானுகள் என்னுதான் பார்ப்போமே. வாறவனுகளும் மனுஷங்கள் தானே"

சித்திர வேலரின் மனம் இரும்பிலும் உறுதியாகி இருந்தது!

ஓடிய ஜனங்கள் மறு நாள் மெது மெதுவாக தம்முருக்கு வரத் தொடங்கினார்கள்.

வீடுகள் எரிந்து முடிந்து புகைந்து கொண்டிருந்தது.

புகைந்த வீட்டினுள் பூரணி தேடிக் கொண்டிருந்தது பொருட்களையல்ல! தனது தந்தையையே!

எரிந்து கொண்டிருந்தார் சித்திரவேல்.

அருகிலே நன்றியுடன் நின்று கொண்டிருந்தது அவர்களின் வளர்ப்பு நாய்.

இப்போது அது வாலை ஆட்டவும் மில்லை. ஏமாறவும் இல்லை.

சொந்த மண்ணில் வெந்து கொண்டிருக்கும் தன் எஜமானின் நிலை கண்டு மௌனமாய் நொந்து கொண்டிருந்தது.

தூகம்

வேதனையும் விரக்தியும் சுமந்தவாறு அந்த
அடைக்கல குருவி ஜோடி, திசையெதும் புரியாது மனம் போன
போக்கிலே சிறகடித்துக்கொண்டிருந்தன.

அடர்ந்த காட்டின் நுழைவாயில்!

இறக்கைளுக்கும் மனதிற்கும் சற்று ஆறுதல் தேவை!

அந்தப் பெரிய பனீச்சை மரக் கிறையொன்றிலே ஆறு
அமர்ந்து கொண்டன அடைக்கல குருவி ஜோடி.

அந்த மரத்தை முக்காட்டு சோடனை செய்தாற்போல்
தூக்கணாங்குருவிக் கூடுகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

புதினம் பார்ப்பதற்காய் கூட்டின் வெளியே எட்டிப்பார்த்த
தூக்கணாங் குருவிகளுக்கு அந்த புதிய அடைக்கலக்
குருவிகளின் 'திஹர்' வருகை புதிதாகவே இருந்தது.

அறியவேண்டுமென்ற ஆவல் மேலிடவே அடைக்கல
குருவிகளுக்கு அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டன

அவைகள்.

மெதுமெதுவாய் 'விடுப்பு பிடுங்க' ஆரம்பித்தன.

அடைக்கல குருவிகள் தம் இடம் பெயர்வை கண்ணீரோடு உரைக்கையிலே அவைகளின் இதய பாரமும் குறைந்து கொண்டுதானிருந்தது.

"மனிதர்கள் வசிக்கும் வீட்டின் சூரையிலே எம் இனத்துடன் வீடுகள் கட்டி வாழ்ந்திருந்தோம். மனிதருக்குள் மனிதர் இப்படிப் பகைமை இருக்கும் என நாம் அறியவே இல்லை. சொந்த மண்ணிலிருந்து அகற்றுவதற்கான ஆக்கிரமிப்பு.

யுத்தம் வெடித்தது.

அப்பாவி மனிதர்களின் வீடுகள் கண்மண் தெரியாமல் விமானக் குண்டுகளால் அழிக்கப்பட்டது. அதோடே சேர்ந்து எம் குஞ்களும், சூடுகளும் அழிந்துவிட்டன. இதற்கு மேல் அங்கு எம்மால் வாழ முடியாது" அடைக்கல குருவிகளுக்கு வார்த்தைகளும் வெளிவரவில்லை.

அமைதியாக கேட்டிருந்த துக்கணாங்குருவிகளின் கண்கள் கடலாயின.

இன உணர்வு பொருமிப் பெருகியது.

அதில் ஒரு தூக்கணாங்குருவி தீட்சண்ணியத்துடன் உரக்கக் கூறியது.

'எங்களைப்பார் மற்றவரின் தயவின்றி வாழவில்லையா?

நாமாகவே வீடுமைத்து எமக்கென்ற பிரதேசத்தில் சுதந்திரமாக அச்சறுத்தலின்றி ஒற்றுமையாய் வாழ்கின்றோமே.

ஏன் உங்களால் முடியாது? நீங்களும் நாமும் குருவி இனம்தானே.

சில அடிமைச் சௌகாரியங்களை புறம் தள்ளிவிட்டு,

நீங்கள் யாவருமே இவ்விடம் வாருங்கள். நாமாகவே வீடுகள் அமைத்து, ஏன்? ஒரு நாட்டையே அமைத்து சுதந்திரமாக வாழலாம்"

அடைக்கலக் குருவிகளுக்கு யதார்த்தம் மட்டுமல்ல, சொந்த மண்ணின் தாகமும் புரிந்தது.

கூடவே நியாயமும் தெரிந்தது.

வெற்றியின் வேட்கை உள்ளத்தில் போங்க, முகமெல்லாம் பூரிக்கத் தொடங்கியது.

உடலிலே உணர்வுகள் தட்டி எழுப்பப்பட்டன.

"வெகு சீக்கிரமாகவே மீண்டும் வருகிறோம்" என உற்சாகமாக கூறிய அந்த அடைக்கலக் குருவி ஜோடி வந்த வழியே வேகமாகப் பறந்தன.

அங்கே,

நிர்க்கதியாகி, தத்தளித்து நிற்கும் தம் இனத்தை ஈட்டிவந்து இங்குள்ள தம் இனத்துடன் சேர்ந்து கூடி வாழ்வதற்காய்.

(- தமிழ் மொழித்தின சிறப்பு மலர் - 1999.)

“படைத்தவருக்கு அபிப்பிராயச்களில்லை, அன்றான் உண்டு. அந்த அன்பினால்தான் படைத்தவர் உங்களை உண்டாக்கி திருக்கிறார். அந்த அன்பால்தான் படைத்தவர் சுவாசத்தையும், காற்றையும், குரியனையும், சந்திரனையும், ஆறுகளையும் எல்லாவற்றைபுமே நீவாழ்வதற்காகப் படைத்திருக்கிறார்.”

மகராஜி

மாதர் தம்மை...

“இதோ சமுகக் கட்டமைப்புக்களின் இறுக்கங்களுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் பெண்களின் விடுதலைக்காய் நாம் போராட முனையுமுன்னர், எம் பலம் என்ன? பலவீனம் என்ன? என்பதை வேறுபடுத்தி உணரும் தன்மை எம்மிடையே தோன்ற வேண்டும். பெண்கள் இச் சமுக வண்டியின் அச்சாணி. ஆனால், அவ் வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் அடிமை மாடாக நாம் மாறியிருப்பதை அறிய வேண்டும். போராட்டங்களில் தம்முயிர்களைப் பலியிட்டு, வெற்றியின் படிகளை அமைக்கும் பெண்களை இவ்வுலகம் வியந்துகொண்டிருக்கும் இவ்வேண்ணில் புரட்சிக்கவி பாரதி கவியில் ஒரு அடியை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

‘மாதர் தம்மை இழிவுபடுத்தும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்.’ மாதராகிய நாம் எம்மையே இழிவுபடுத்துவதை நிறுத்துவோம்.

விதவைகளை சமுகத்திலிருந்து ஒதுக்கி வைத்து

வேடிக்கை காண்பதைத் தவிர்ப்போம்.

அவர்களுக்கான மறுவாழ்வுத் திட்டத்திற்கு வழிகோலுவோம். சுருக்கமாக எமது சமூக விலங்குகளை நாமே அடையாளம் கண்டு முதலில் அவைகளை உடைப்போம்.

அன்புக்குரிய பெண் திலகங்களே!

இது என் அனுபவ வாயிலாக கண்ட வரலாற்று உண்மைகள் - "

அதற்கு மேல் மனோரமணியால் அந்த பெண்கள் அமைப்புக் கூட்டத்தில் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை.

வார்த்தைகள் வர மறுத்தன -

பீறிட்டுக் கொண்டுவந்த அழுகையை கைக்குட்டையால் மறைக்கவும் முடியவில்லை.

இதை அவதானித்துக் கொண்டு இருந்த பார்வையாளர்களின் கண்களிலும் நீர் சுரந்து நின்றன.

"பேசம் போது உணர்ச்சிவசப்படாமல் பேசியிருந்திருக்கலாம்"

மார்பிலே தலைவைத்துப் படுத்திருந்த மனோரமணியின் கேசத்தைக் கோதியவாறு கூறினான் அவள் கணவன் ராகவன்.

அவளால் உணர்ச்சிவசப்படாமல் எப்படி இருப்பது?

அவள் கடந்துவந்த கரடுமுரடான பாதைகளின் இரண்மான வடுக்கள் மாறாத தழும்புகளாக உயிர்ப்பாய் வாழ்கின்றனவே !

அப்போதெல்லாம் மனோரமணிக்குப் பின்னால் ஒரு கூட்டமே சுற்றும்!

அழகும் குணமும் நிரம்பியிருந்தது.

அவளின் அன்பை வெல்ல பலரிடையே போட்டி.

ஒருவனை காதலனாகத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டாள்.

காலமெல்லாம் தன்னைக் கைவிடாது காப்பான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

உயிருக்குமிராக அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்துக் கொண்டார்கள்.

வீட்டிலும் எதிர்ப்பு இருக்கவில்லை.

சந்தோஷத்தில் திளைத்திருந்த மனோரமணிக்கு ஓர் அதிர்ச்சியுட்டும் சம்பவம் குடும்பத்தில் நிகழ்ந்தது.

அவளது சொந்தத் தம்பி சடுதியாய் காணாமல் போய்விட்டான்.

பாடசாலைக்குச் சென்றவன் வீடு திரும்பவில்லை .

உரத்துக் கேட்கவும் முடியாது.

தேடவும் முடியாது.

இளைஞன் காணவில்லை - என்றால் துக்கத்தை விட நம் நாட்டில் பயம் தான் அதிகம்.

இது எப்படியோ புகைந்தது.

பரவக்கூடாத இடத்திற்கும் பரவிட்டது.

"எங்கே உன் தம்பி" - எனக் கேட்டு பாதுகாப்பாளர்களால் கைது செய்யப்பட்ட மனோரமணி ஒரு வருடத்திற்குப் பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டாள்.

'பயங்கரவாதி'ப் பட்டத்துடன் இருந்த அவளுடன் எந்தப் பொடர்பையும் வைக்க சமூகம் பயந்திருந்தது. கைதியாக இருந்த காலங்களில் அவள் பெற்ற அனுபவம் அவளைப் புடம் போட்டிருந்தது.

நெஞ்சில் உரமேறியிருந்தது. தீட்சண்ணியங்கள் நிரம்பியிருந்தது.

எத்தனை ஜீவன்கள் அந்தியாக கைத்திகளாக்கப் படுகின்றனர்.

இந்தக் கைத்திகள்தான் - எதிர்கால வீரர்களாக உருவாக்கப்படுகின்றார்கள்.

இரும்பான அவள் இதயம் இப்போ எதையும் தாங்கும் சக்தியிருந்தாலும்...

பெண் என்ற வட்டத்தினுள் அடங்கி வாழ்ந்து தானே ஆகவேண்டும்.

சிறைவாசத்தால் பிரிந்திருந்த காதலனைச் சந்திக்க வேண்டும், என்ற ஆதங்க மேல்ட்டால் உந்தப்பட்டாள்.

இந்தே விட்டாள் மனோரமணி!

கேட்கக்கூடாத வார்த்தைகள் அவை. 'இவனும் ஒரு, மனிதனா? இவனைப் போய் உயிராய் நேசித்தேனே? - தனக்குள்ளே நொந்து கொண்டாள்.

இவனை இதயத்திலிருந்து தூக்கி ஏறிந்தாலும், அவனின் அந்த வார்த்தைகள் உயிராய் இன்னமும் வாழ்கிறதே!

"இங்கபார் மனோரமணி! நாம் காதலித்துக் கொண்டது உண்மைதான். ஆனால் உன்னை என் மனைவியாக ஏற்பது... ஒரு வருடம் பிடிபட்டிருந்த உனக்கு... என்ன... ஏதும் நடந்ததோ... யார் அறிவார்?... அம்மா அப்பாவுக்குக்கூட விரும்பம் இல்ல. ஊரிலும் அதையும் இதையும் என் காது கேட்க பேசினார்கள். அதனால்..."

"என்ன ஓன்றுமே பேசாமல் இருக்கிறாய்?" என்று மெதுவாக காதுக்குள் கூறியபடி மனைவி மனோரமணியின் முகத்தை கைகளால் ஏந்தியபடி திரும்பினான் கணவன் ராகவன்.

கண்ணீர் மலையருவியாய் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

விம்மல் விசம்பலுடன் நா தழுதழுக்க ராகவனைப் பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்தாள் மனோரமணி.

"இந்த வாழ்வு நீங்கள் போட்ட பிச்சை, உதறித் தள்ளப்பட்ட எனக்கு வாழ்வு தந்த தெய்வம். களங்கப்பட்டவளாகவே என் வாழ்வு முடிந்துவிடுமோவென எண்ணிய எனக்கு ஒளி தந்தவர் நீங்கள். ஆண்கள் நம்பிக்கைத் துரோகிகள் என்ற சரித்திரம் உங்களைப் போன்றவர்களால்தான் இன்று மாறுதல்லடக்கின்றது. அதை எண்ணித்தான் அடிக்கடி உணர்ச்சிவசப்படுகிறேன். இவை எதுவாக இருந்தாலும் இந்த பெண்கள் அமைப்பில் பேசக்கூடிய துணிவும், அனுபவமும் உங்களால் தானே வந்தது." மௌனமாக கேட்டிருந்த ராகவன் புன்னகைத்துக் கொண்டே சொன்னான் -

"இன்றைய போராட்டத்தில் இதுவும் ஒன்று."

இருண்டிருந்த வானத்தில் மழையின் அறிகுறியாய் இப்போ மெல்லிய குளிர்காற்று வீச்த தொடங்கியது. ஒரே போர்வைக்குள் ராகவன் தன் மனோரமணியை மெதுவாக சிறைப்படுத்திக் கொண்டான்.

அதிலே ஒரு புது சுகம் தெரிந்தது.

"எல்லாச் சாலைகளுக்கும் முடிவு உண்டு. அதனால் அவற்றின் வழியே செல்லும் எல்லாப் பயணங்களும் ஒரு நாள் முடிந்து விடும். உங்களுக்கு உள்ளே பிரபஞ்சத்தைக் கண்டு பிடியுங்கள், அதில் எப்பொழுதும் நீங்கள் பிரயாணம் செய்து கொண்டே இருக்கலாம்.

- மகராஜ்

பறக்காத பறவைகள்

'இஞ்சாலப் பக்கமாய் இருக்கிற அறைக்குள்ள போங்கோ' என்று ஒலித்தது ஒரு குரல். சில்வண்டுகள் கீச்சிடும் அந்த அடர்ந்த கானத்தின் மத்தியிலே, கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து நிற்கும் முகாம் அது!

அதன் வலப்புறமாய் அமைந்திருந்த அந்த குற்றவியல் விசாரணை அறை!

அந்த அறைக்கு விசாரணைக்காக அவன் கூட்டிவரப்பட்டாலும் அவனின் அடித்தள உணர்வுகள் அந்தச் சுதந்திரக் காற்றைத் தடையின்றி இன்பமாய் சுவாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

கைத்தியான அவனுக்காய் இருவர் அந்த அறைக் கதவை திறந்து விடுகின்றனர்.

அறைக்குள் காலடி வைத்தவுடன், அறையின் குழலைத் தன் கண்களால் துழாவி எடுத்தான். எதிர் மேசையில் விசாரணைக்குப் பொறுப்பான ஒருவர்.

செயற்கையாகக் 'கடுகடு' ப்பாக்கினாலும், பால்வழியும் 'செந்தளிப்பான்' வதனம்!

மெதுவாகச் சுழன்ற அவன் கண்கள், சற்று நிலைகுத்தி நின்றன.

'நான் எதையும் சாதிக்க வல்லவன் என்று சொல்!

நீ உறுதியுடன் இருந்தால் பாம்பின் விழம் கூட சக்தியற்றதாகி விடும்' - சுவாமி விவேகானந்தர்!

அந்தப் படத்தையும் வாசகத்தையும் அவனை அறியாது அவன் மனம் பதிப்பித்துக் கொண்டது.

தளர்ந்திருந்த அவன் உள்ளம், உரமிட்டு உறுதியாக்கப்படுவதுபோல் பிரமை.

ஒருதரம் இரத்தம் தோய்ந்திருந்த தனது உடையைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

பனித்திருந்த அவனது கண்கள் மெதுவாக உருகுவதை இப்போ அவனால் உணரமுடிந்தது!

செய்த குற்றத்திற்கான தண்டனையை எண்ணி கிஞ்சித்தும் அஞ்சவில்லை அவன்.

சட்டத்தைவிட உணர்வுகளின் அதிர்வுகளுக்கே நீதி வேண்டுமென அவனின் உள்ளார்ந்த எண்ணங்கள் உறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

விசாரணை ஆரம்பமாகி விட்டது.

'உம்முடைய பெயர் என்ன?

விசாரணை செய்யும் அதிகாரியின் கேள்வி அது!

'யேசுராஜா' ஆழ் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து வருவது போல் வந்தது, அந்த விலங்கிடப் பட்டவனின் வாயால் வார்த்தைகள்.

நேயத்தையும், மன்னிப்பையும் கண்ணின் மணிகளாய் காத்துவந்த இரட்சர் யேசுநாதரின் நாமம் கொண்ட இவனுக்கா இந்தக் கொடுர கொலைவெறி தோன்றியது?

மனதிற்குள் தோன்றிய சிந்தனைகளால் விசாரணை

செய்யும் அவர் ஒருதாம் அவனை ஊடுருவிப் பார்த்தார். 'எதற்காக அவனை... அதுவும் ஒரு தமிழனைக் கொன்றாய்?' அவன் உதடுகளிலிருந்து (வேட்பமாக) வெளிப்பட்டன அவை.

குளமாகிய யேசுவின் கண்களுக்கு, முன்னால் நின்றவன் புகாரில் தெரியும் விம்பமாய் தோன்றியது.

இச் செயலுக்கு வித்திட்ட சம்பவத்தினை அவன் உதடுகள் அசைக்கத் தொடங்கின.

பட்டினமும், கிராமமும் பாதிபாதியாய் இணைந்திருந்தது அவனின் சொந்த ஊர்.

சிறிதேனும் கல்விக்கு வசதிகள் வழங்காது, திட்டமிட்ட அரசின் புறந்தள்ளிலின் ஆக்கிரமிப்புக்கூடாகவும் பொறியியல் பிரிவுக்குப் பல்கலைக்கழகம் தெரிவு செய்யப்பட்டவன் யேசு. ஒரு காலத்தில் நிறைந்த வளங்களுடன் அவன் குடும்பம் வாழ்ந்திருந்தாலும், இன ஒடுக்கல்கள், அனர்த்தங்கள், அனைத்தையும் வற்றவைத்துவிட்டது.

தொடர்ச்சியான வன்முறைகள்!

தமிழனை வெளியில் தலைகாட்ட முடியாத அளவு வளர்ந்திருந்தது.

இவைகளுக்கெல்லாம் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் போனது, யேசுவின் விதியல்ல! அவன் ஒரு தமிழன்!

ஒரு சராசரித் தமிழனின் வழிமையான முடிவுகள் - யேசுவையும் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

தன் தராதரத்திற்கேற்ப தொழிலும், அச்சமற்ற வாழ்வும், கடல் கடந்தால்தான் சாத்தியமாகுமென்ற உத்வேகத்தை இந்த இலங்கை மணித்திருநாட்டின் வரலாற்றுச் சூழல் அவனுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருந்தது. பிச்சப் பிடுங்கி கெஞ்சி மன்றாடிக் கடன்பட்டு, நம்பிக்கையான 'நம்மவன்' என நம்பி, ஒரு ஏஜென்சிக்காரனுக்கூடாக ஒன்றரைலட்சம் ரூபாய் செலுத்தி வெளி நாட்டுக் கப்பலில் 'பொறியியலாளர்' பதவி-

யெனக் கூறி ஏற்றப்பட்டான் யேசு. கப்பலுக்குள் வந்ததும், அவனுக்குத் தரப்பட்ட பணியை எண்ணியதும், 'கடலிலே பாய்ந்து உயிரை விடுவோமா' என்று எண்ணுமளவிற்கு அமைந்திருந்தது.

இலங்கை மொழியில் சொல்லப் போனால் இப்போ கப்பலில் ஒரு சாதாரண எடுபிடி கூவியான் அவன்.

'இதற்குப் போய்' ஒரு பொறியியல் பட்டம் தேவையா?

விரக்தியின் விளிம்பில் நின்ற அவன் மனம், காரணிகளைத் தேடியது. சொந்த நாட்டில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யுத்தத்தை எண்ணிக் கொண்டான்.

இவைகளைச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் முகவரின் புத்திசாலித் தனத்தை வெறுப்புணர்வுடன் வியந்து கொண்டான்.

மனம் கொதித்தது!

தீர்க்கமான முடிவொன்று நிர்மூலமாய் தோன்றியது.

'கஞ்சித் தண்ணி எண்டாலும் சொந்த ஊரில் சொந்தங்களோட குடிப்பம்'

திருட்டுத்தனமாய் ஊர் திரும்பிய யேசு, நேரடியாய்த் தன்னை ஏமாற்றி வஞ்சித்த ஏஜன்டிடம் சென்றான்.

'சரி! ஏஜன்ட்காரனிட்ட கட்டிய காசைக் கேட்ட போது என்ன சொன்னான்' அடங்கிய ஆழிபோல் இருந்து விசாரணை செய்யும் அந்த அதிகாரியின் அமைதியான கேள்வி அது!

யேசுவின் கண்கள் தண்ணாய்த் தகிக்க ஆரம்பமானது.

சாதுமிரண்டதை அவன் குரலின் இறுக்கத்தில் தெரிந்தது!

"இனிமேல் காசைப் பற்றிக் கதைச்சியெண்டா, பயங்கரவாதியென்டு ஆழியில் பிடிச்சுக் கொடுப்பன்!" என்று அந்த முகவர் கூறியதும், அதுக்குமேல் என்னால் பொறுக்க முடியல்ல! அண்டைக்கு இரவே போய் அவனை, அவன்ர

வீட்டில ஆத்திரம்தீர் வெட்டிப்போட்டு, இஞ்சால வந்து, சரண் அடைஞ்சிட்டன்.

யேசுவின் நெற்றி, வியர்வையால நனைந்திருந்தது.

'நாளைக்கு மிகுதியை விசாரிக்கலாம். இப்ப கொண்டு போங்கள்' என்ற கட்டளையைத் தன் சகாக்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, விரைந்து சென்றான்.

இப்போ அவனுக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது.

அந்தக் காட்டின் மத்தியில், கரைபுரண்டோடிய மகாவலி கங்கை கடுங்கோடையானதால் சற்று வற்றியிருந்தது. கெண்டைக் கால்கள் நனையும்வரை கங்கைக்குள் இறங்கி, 'ஜில்' என்று குளிர்ந்திருந்த அந்த நீரைக் கைகளால் அள்ளி முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டான்.

குரிய கிரகணங்களைக் காணாது அடர்ந்திருந்த அந்த காட்டினாடாக நெடும் தூரம் பயணித்த கங்கை நீர் ஒருவித புத்துணர்ச்சியைத் தந்திருந்தது.

கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்தவாறு கரையேறி, சடைத்து வளர்ந்திருந்த புதரை அடுத்தாற்போல் தற்காலிகமாக அமைந்திருந்த வெண்மணற் திட்டியில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அமைதியாய்ச் சிந்திக்க அருமையான இடம்.

வானுயர வளர்ந்திருக்கும் அந்த வனாந்தரத்தின் விருட்சங்கள்.

இவைகளின் இடைவெளியுடாகக் கலைந்து ஓடும் மேகக் கூட்டங்களை உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வேடக்கையாக இருந்தது.

தன் கடந்தகாலக் கதையைச் சொல்லிச் செல்வதுபோல் ஒரு பிரமை அவனுக்கு!

பெற்றோர் இட்ட பெயர் சிவருபன்.

அவனது சொந்தக் கிராமம் அரசுபடையினரால்

விடுவிக்கப்பட்டு அங்கு ஒரு முகாம் அவர்கள் அமைக்கு முன்னர் 'சுதந்திரமாய்' இருந்ததென்பதை மறுக்க முடியாதுதான்.

நாட்டின் விடுதலைக்காய் சிவரூபனின் மூத்த சகோதரன் மரணித்து 'மாவீரர்' பட்டியலில் இருந்த ஒரே காரணத்தால் அவன் பட்ட இன்னல்கள். அவனைச் சொந்த ஊரிலிருந்தே வெளியேற வைத்துவிட்டது.

வழக்கம்போல வெளிநாட்டிற்குத் தப்பி ஓடும் என்னை!

பரம்பரைச் சொத்துகள் மாற்றானுக்கு விற்கப்பட்டு விட்டது. கொழும்பில் உள்ள ஏஜென்சியிடம் சிவரூபன் பணத்துடன் சரண்.

நாட்கள் இப்போ மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. ஏமாற்றுப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தான்.

இறுதியாய் 'இனிப் போவதில்லை' என்ற தீர்மானத்தோடு 'முண்டியடித்து' பணத்தைக் கேட்ட சிவரூபனை பயங்கர வாதியென மாட்டிவிட்ட ஏஜென்சிக்காரன், இரண்டுவருட சிறைவாழ்வையும் பரிசுளித்தான்.

மேகக் கூட்டங்களோ இப்போ வானில் இல்லை. மிகத் தெளிவாக வானம் காட்சி தந்தது. ஆங்காங்கே சுதந்திரமாய் வட்டமிடும் வல்லாறுகள் மட்டும் பாட்டிசைத்துப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

'பறக்கட்டும்! பறக்கக்கூடிய பறவைகள்!' என எண்ணிக்கொண்டே இவன், அமர்ந்திருந்த மணல் பரப்பில் ஒருங்கப்பிடி மண் எடுத்தான். இருப்பிடத்தைவிட்டு வேகமாய் எழும்பியவன், அந்தப் பிடி மண்ணை முத்தமிட்டு, அங்கு கலகலத்தோடும் மகாவலி கங்கைமீது ஏறிந்தான்.

இப்போது தெளிவான வானம்போல் இருந்தது அவன் மனம்.

கடன்

மெதுவாக உவர்மலை இறக்கத்தால் வந்து
கொண்டிருந்தது கந்தப்புவின் உடலைத் தாங்கிய அந்தப்
பின் வண்டி.

விடியோ கமரா வழிகாட்ட தேவாரப் பாடல்கள் அதைப்
பின் தொடரு...

சோளப் பொரிகள் பூவெனத் தூவ, எதிலுமே நாட்ட
மற்றவர்கள் போல் - சிந்தனைகள் அனைத்தும், தத்தமது
காரியங்களில் என்னும் கொண்டவர்களாக...

'ஏனோ தானோ' என கடமைக்காய் இந்த இறுதி
ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தனர்.

அதே உணர்வுகளோடுதான் கடை முதலாளி வேலுவும்
கலந்து கொண்டிருந்தாலும், மற்றவர்களோடு ஒப்பிடுகையில்
சற்று அதிகமாகவே கந்தப்புவைப் பற்றி அறிந்திருந்தார்
அவர்.

ஏன்? அவரையறியாத ஓர் உரிமையும் கூட கந்தப்புவில் சிறிதளவு கலந்திருந்தது.

காலம் காலமாய் சோறு போட்டுவந்த அந்த நீர்ப்பாய்ச்சல் காணிகளையெல்லாம் விற்று தனது மைந்தர்கள் இருவரையும் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பியிருந்தார் கந்தப்பு.

மனைவி இல்லா தனிமையும், புதல்வர்களின் கட்டாய தெண்டிப்பும், அவரை, இந்த உவர் மலையில் - அதுவும் வேலுவின் கடைக்கு முன்னால் உள்ள சிறிய அறையில் வாடகைக்கு குடியமர வைத்திருந்தது.

தனிமையிலேயே ஓர் இனிமை!

மைந்தர்களின் வெளிநாட்டுப் பணம்! ஆரம்பத்தில் கந்தப்புவை - அதுவும் இந்த வயதில், ஒருவகைக் கலகலப்பில் ஆழ்த்தியிருந்தது தான்.

காலம் சொல்லாமல் நகர்ந்திருந்தது.

பார்சலில் பெண்கள் அனுப்பப்பட்டு, புத்திரர்களுக்கு திருமணம் சிறப்பாய் நடந்தேறியிருந்தது.

இப்போ, கந்தப்புவிற்கு பணம் வருவதிலும் தாமதம்! தொகையிலும் மாற்றம்!

மகன்மாரின் தொடர்பிலும் தொய்வு!

'பசியையும் பஞ்சத்தையும் பார்ப்பவன் கூட பாவாளி'. என்ன செய்வது? முதலாளி வேலுவின் நேர்பார்வையில் அல்லவோ கந்தப்பு இருக்கிறார்!

இவையெல்லாம் புதிதாக வேலுவைக்குப் படவில்லை.

எத்தனையோ வெளிநாட்டுக்காரர்களின் 'வாழ்க்கை வண்டவாளங்களை'க் கண்டவர் அவர்.

எப்படித்தான் இருந்தாலும் அவரது வயதிற்குள் அனுபவித்த 'அகதிகள்' வாழ்வு - அவரைப் புடப்படுத்தியிருந்தது.

இப்போது, கந்தப்புவின் பிரேதம் மயானத்தினுடாக புதைகுழியை அண்மித்து விட்டது.

இறுதிக் கடனாக வந்தவரெல்லாம், பிடி மன் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

வேலு முதலாளியும் கையில் மண்ணை அள்ளிக் கொண்டார்.

இதயத்தில் ஓர் குத்தல்! அநாதரவற்று இறக்கும் அகதிகளில் இதுவும் ஒரு 'ரகம்'.

கந்தப்பு மரணிக்க ஜந்து நாட்களுக்கு முன் பேசியவைகள் நெஞ்சில் நிழலாடியது! வேலுவின் கண்கள் குளமாகியது!

"தம்பி வேலு! சொந்தங்களோட இருந்து கஞ்சித தண்ணியும் குடிக்காமல், என்ற புள்ளைகளின்ற கதையக் கேட்டு வந்து, கேவலப்பட்டுப் போயிற்றன். தொடர்பில்லாத உன்னட்ட நான் பட்ட கடனை இந்த ஜென்மத்தில் அடைக்க ஏலாது. இத நம்ம நாட்டு அகதிகளில் ஒருவருக்கு செய்த கடனா நெனச்சிடு. ஒண்டு மட்டும் கேட்கிறன். நான் செத்தா எண்ட சவத்தை நல்ல முறையில் அடக்கி, அதின்ற 'வீடியோ கொப்பி'யை புள்ளைகளுக்கு அனுப்பிடு! அப்பா அகதிதான்' ஆனால் அநாதையில்ல எண்டு நெனைக்க வேணும்!"

கிந்து மன் சீவக்கந்து

படலையைத் திறந்து உள்ளிட்ட நான்,
தள்ளிக்கொண்டு வந்த சைக்கிளை விட்டு வாசலில் நின்ற
அந்த கண்ணி மாமரத்தில் சாற்றிவிட்டு, விட்டிற்குள் நுழைய
முற்பட்டேன்.

சாற்றிய சைக்கிளின் பின் சில்லு பின் நோக்கி நகர,
அதற்கு உதவியாக முன் சில்லு சுழல...

சங்கான் மீனின் உடல் வளைவது போல சைக்கிள்
வளைந்து, மாமரத்தை ஒரு சுற்று சுற்றி 'தடார்' என விழுந்தது.

'உருப்படியாய் காப்பாத்திக் கொண்டு வந்தது
சைக்கிளை மட்டும்தான், அதையும் போட்டு உடையுங்கோ"

பீற்றிக்கொண்டு மனைவி எங்கிருந்து வந்தாளோ
தெரியவில்லை?

'செய்வன, திருந்தச் செய்யாத' நிலையை எண்ணிக்
கொண்டு சரிந்த சைக்கிளை நிமிர்த்தி ஒழுங்காக
வைத்தேன்.

மனைவியின் கண்களில் பரபரப்பு குறையவில்லை.

'சைக்களில் ஏதாவது உடைந்திருக்குமோ? அதற்கு ஏதாவது செலவு சித்தாயம் ஏற்படுமா?' என்ற எண்ணத்துடன் அவள் கர்விக்கொண்டு நிற்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்றால்.... என்ன புருசன் நான்.

'இஞ்சேர் அங்கொண்டும் உடையல்ல! இந்தா பிடி' என்றவாறு அம்மாதச் சம்பளத்தை அப்படியே சதக் கணக்கும் பிச்காமல் நீட்டிவிட்டு வேலை அலுப்புடன் வீட்டினுள் நுழைகிறேன்.

'காலைக் குளிப்பைவிட மாலைக் குளிப்புத்தான் உடம்புக்கு சுகமாக விருக்கிறது' எனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு, அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகையுடன், - சாய்வு நாற்காலியில் சரிகின்றேன்.

பத்திரிகையில் மனம் லயிக்க மறுக்கின்றது.

எதைச் செய்ய நினைத்தாலும் 'எவ்வளவு செலவாகும்' என்ற முனைப்போடு அடைவைத்த சக்கரம்போல, தனிச் சம்பளத்தை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழும் இவ்வாழ்க்கையை எண்ணும் போது...

"டேய் தம்பி! படிச்சி நீ என்னடா செய்யப்போறாய்? நம்மட வயல்ல வாற பதக்கடையும், கந்துமுறியும் போதும் உண்ர சீவியத்தை சீமான்போல கொண்டுபோக! இந்த அரசாங்கச் சம்பளம் மூக்குப் பொடிக்குக் கூட போதாது?"

மிராசுத் தனத்திலேயே வாழ்ந்த எனது அம்மா, எனக்கு மட்டும் கூறும் கருத்தல்ல இது. அப்பாவிற்கும் கூடத்தான்.

அப்போது என்னவோ,

அப்பாவின் வாத்தித் தொழில் சம்பளம், அது கங்கையில் கரைத்த சந்தனம் போல்தான்.

இருந்தாலும் அம்மாவிற்கு முன்னால் தன் கருத்தை தெரிவிக்க அப்பாவிற்கு திராணியில்லாவிட்டினும் அப்பப்

வசதி கிடைக்கும்போது தன் மகனுக்கு கூற வேண்டியதை கடமைப்பாடாக எண்ணிக் கூறி வைப்பார்.

"இஞ்சேர் மகன்! அம்மாட கருத்தை பிழையென்டு நான் சொல்லல்ல. உடலில் பெலன் இருக்குமட்டும்தான் கமத் தொழில் செய்யலாம். வல்லவனுக்குத்தான் வெள்ளாமை. ஆனா உன்ற நிலைமையைப் பொறுத்த வரையில் நீ படிச்சு அரசாங்க உத்தியோகம் செய்யனும். பின்னிட்ட காலத்தில் பெங்சனில் எண்டாலும் வாழலாம். காலம் போற போக்கு நல்லாயில்ல."

அப்பாவின் தீர்க்க தரிசன வாசகங்கள்.

அவர் இறந்த பின்னரும் நிதர்சனமாய் நிகழ்வதை எண்ணி வியந்து கொள்கிறேன்.

"இஞ்ச பாருங்க. இந்த மாத சம்பளம் விஜேந்திரன் கடைக்குத்தான் மட்டுமட்டாய் இருக்கு" என்றவாறு கையில் கடைக்கணக்குக் கொப்பியுடன் நின்ற என் மனவியைப் பார்த்ததும், பாசக்கயிற்றுடன் நிற்கும் எமனின் ஞாபகம் வந்தது.

'இதற்கு என்ன செய்வதென தினறியடித்துக் கொண்டு இருந்த வேளை, ஒரு நாளும் வராத, எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் குணசிங்கம் படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

அவன் வருகை எனக்கு அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது.

ஏறக்குறைய பத்து மைல் தூரத்திலுள்ள பெரிய வெளி அகதி முகாமில் இருந்து வந்திருக்கின்றான்.

அகதி வாழ்விலே தீமைகள் அதிகம் இருந்தாலும், சில நன்மைகளும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

குணசிங்கம் - சாதி என்ற போர்வையை ஏற்ந்து விட்டு திருமணம் செய்து கொண்டவன். அதற்கு இந்த அகதி

வாழ்வதான் பாலம்.

"ஓருவரும் அவனுடைய வாசல் படியைக்கூட மிதிக்கக்கூடாது" என்ற குணசிங்கத்தின் இனத்தவர்கள் தமது சொந்தங்களுக்கு கட்டளை இட்டிருந்தார்கள்.

ஆனால்

வீடில்லாமல் வாசல் படி இருந்தென்ன பலன்?

இன அழிப்பு, வன்முறை, என்ற இரு குதிரையைப் பூட்டிய அந்தத் தேர், ஊர்சுற்றி ஊர்வலம் வந்த போது...

அதன் சக்கரங்களில் சிக்குண்டு அழிந்தவர்கள், அழிந்தவைகள்தான் எம்மாத்திரம் ஆனால்...

குணசிங்கத்தின் சொந்தங்களைப் பொறுத்தவரையில் 'சாதிகளும், பேதங்களும்' சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

அதனால் அவன் தொடர்பற்று தனித்து விடப்பட்டு இருந்தான் அந்த முகாமில்.

நீண்ட காலங்களுக்குப் பின் என்னைச் சந்திக்கின்ற குணசிங்கத்தின் பார்வையில் ஓருவித வெட்க மிரட்சி தென்படுவதை அவதானித்திருந்தேன். எதிரே இருந்த கதிரையைச் சுற்றே அரக்கிவைத்துவிட்டு "இரு குணம்" என்றேன்.

கதிரையை பின்னோக்கி மரியாதைக்காய் இழுத்து வைத்து அமர்ந்தான்.

சிறிது நேரம் மௌன யுத்தம்,

'வாசல்படி வந்தவனிடம் எந்தக் கோபத்தையும் காட்டக்கூடாது'

மனதின் எண்ணங்கள் கூறிக்கொண்டே யிருந்தன.

ஏன்? அவனது திருமண விடயாக உள்ளுராக எனக்குக்

கோபம் இருந்ததில்லை.

ஆனால் பச்சைக் கொடி காட்டவும் துணிவு இருக்கவில்லை.

குடும்ப முறைமைகளை கடைப்பிடிக்கும்போது, நானும் ஒரு கைதி! அவ்வளவு தான்.

நானே அந்த ஏகாந்த மெளனத்தை உடைத்தேன்.

"என்ன குணம். பிள்ளைகளிட பாடு"

அவன் மனைவி சுகம் எப்படி என்று கேட்பதற்கு, எனது குடும்பம் சாதிக்காக போட்ட வரம்பை மீறி விடுவேனோ என்கின்ற பயம் என்னைக் கவ்வியிருந்தது.

"என்ன அண்ணாச்சி! உன்னைப்போல என்ன அரசு உத்தியோகமா எனக்கு?"

இப்போது மிக அநாயாசமாக உரிமையுடன் குணம் பேசத் தொடங்கினான்.

மெதுவாக எனக்கும் அவனது வருகை புரியத் தொடங்கியது.

அரசாங்க உத்தியோகத்தால் பெரிய வருவாய் உள்ளதென எண்ணிவிட்டான் போலும்.

இந்த நாட்டிலே பாத்திரம் ஏந்தாத பிச்சைக்காரர்கள் என்றால் அது அரசு ஊழியர்கள்தான் என்று குணத்திற்கு எங்கே புரியப் போகிறது. ஆனால்,

உத்தியோக நோக்கத்திற்காக நகரில் வாழ்வதே தவிர, ஏற்ககுறைய இங்குசூட அகதி முகாம் வாழ்க்கைதான்.

வாடகை வீட்டு வாழ்க்கை என்பது, எஜுமானுக்கு கை கட்டி வாழும் அடிமை வாழ்வதான்.

தன்மானத்தையும் சயகெளரவத்தையும் திண்ணையில் கட்டி வைத்து விட்டு வாழும் வாழ்க்கைதான்.

இவைகள் எல்லாம் அவனுக்குப் புரிய நியாயம்

இல்லைதான்.

சங்கதிப் பயணிக்கப்போகும் புகையிரதம் போல குணம் ஒரு பெருமூச்சடன் தொடர்ந்தான்.

"அண்ணாச்சி! ரெண்டு மாசமா முகாமில நிவாரணத்தை அரசாங்கம் நிப்பாட்டிப் போட்டுது. வெளியில கூலி வேலையும் இல்ல. காட்டுக்குபோய் விறகு கொண்டு வந்து விக்கவும் ஆழிக்காரனுகள் விடுகிறானுகள் இல்ல. ஊரில வெள்ளாமை செய்வார் ஒருவருமில்ல. இல்லாட்டி வயலெண்டாலும் செய்யலாம். ஆக்களிட்ட முதலும் இல்ல. அப்படி போனாலும் பொழுது சாயிறதுக்குள்ள திரும்பிரணும் இராக்காவல் எண்டதை நினைக்க ஏலாது. பகலில் கூட பண்டிகள் தோச்செறியது. அதுக்குள்ள இவனுகள் பதுங்கிக்கிடந்து சம்மா போற ஆக்கள் சுட்டுப்போட்டு பொடியனுகளில் தலையில மாறிவிடுவானுகள். இப்ப வயல் செய்யிறதென்றது கிட்டத்தட்ட தற்கொலை செய்யப் போறாப்போல."

அனைத்தையும் பழைய நினைவுகளுடன் குழுத்து உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

கையில் தேனீரூடன் வந்த மனைவியைக் கண்டதும் குணத்தின் உரையாடலில் சிறு முறை!

தேனீர் கோப்பையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு குடிக்க சற்று பஞ்சப்பட்டான்.

"குணம் தேத்தண்ணியைக் குடி" முகத்தைப் பாராமல் அனுமதி கொடுத்தேன். ஒரு மிடறு குடித்தவன், மீண்டும் விட்டதிலிருந்து தொடங்கினான்.

"அதால அண்ணாச்சி! வாற கிழமை நிவாரணம் தருவார்களாம். மூண்டு நாளா சோத்துக்கு அரிசியில்ல, புள்ளைக்கு பாலும் இல்ல. ஒரு ஜந்நாலு ரூபா காச....." முடிக்காமல் இப்போது தேனீரை உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

'சோத்துக்கு அரிசியில்லை' என்ற வார்த்தை என்னை நில நடுக்கத்தினுள் இறக்கியிருந்தது.

மகாவலி கங்கையாளின் ஆட்சியில் இரண்டு போகம் குறைவில்லாமல் விளைந்து கொட்டிய எமது ஊர் வயல்கள்.

காசப் பஞ்சத்தை அறிவேன், ஆனால் சோத்துப் பஞ்சத்தை அறிந்ததே இல்லை.

குழையில் கொதிக்கும் சுண்ணாம்பு போல் என் மனம் இருந்தது.

இதன் பிறகு எதையுமே சிந்திக்க மனம் இடம் தரவில்லை.

எழும்பிச் சென்று சேட்டைப் போட்டுக் கொள்கிறேன். மனைவியிடம் இருந்த விஜேந்திரனின் கடைக் கொப்பியை எடுத்து எனது பொக்கட்டினுள் 'வில்கண்டமாக' திணித்துக் கொள்கிறேன்.

பழைய கடனை அடைக்காது புதிய கடனுக்கு விண்ணப்பிக்கும்போது விஜேந்திரன் முகத்தைச் சண்டுவான் எண்டு தெரிந்தாலும்,

'தவணை சொல்லி கடனை அடைக்கும் யோக்கியன்' என்பதில் அவனுக்கு என்னில் நம்பிக்கையுண்டு.

குணத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு கடைக்கு நடக்கிறேன். எதிரே தெரியும் வெள்ளைக்கணி காக்காவின் புடவைக் கடையில் என்னையறியாமலே என் கால்கள் உள்ளிடுகின்றது.

'நல்ல வேளை காக்கா கடையில் இல்லை. மகன் ஸத்தீப் தான் நிக்கிறான்.' கடனுக்கு உடுப்பு எடுக்கலாம் என்ற தென்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

குணத்திற்கு அளவாக சந்தனக் கலரில் ஓரு சேட்டும், காத்தான் குடிச் சாறும் இரண்டும் எடுத்துக் கொடுக்கிறேன்.

இப்போது அரிசிக்கும் குழந்தைக்குமான பால்மாவிற்

காகவும் விஜேந்திரன் கடையை நோக்கி நடையைக் கட்டுகிறேன். கூடவே குணமும்!

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை.

ஆறுதலாகப் படுக்கையை விட்டு எழும்பலாம் என எண்ணினாலும் படுக்க முடியவில்லை.

உலகை ஆஹர்ஷிக்க சூரிய பகவான் தலையைக் காட்டத் தொடங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

மனம் ஏதோ அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது.

காலை வெயிலின் நிறம் சற்று பழுப்புக் கலந்த மஞ்சளாக ஏறித்தது.

ஊரும் அமைதியாக அடங்கியிருந்தது.

ஏதோ 'துக்கறி' நடக்கப் போவதற்கான முன் எச்சரிக்கை போல இவைகள் தோன்றியது.

எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

படலையைத் திறந்து கொண்டு தெருவிற்கு வருகிறேன். பால்காற ஆப்தீன் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தான்.

பரபரத்துக் கொண்டு என்னருகே வந்து காதுக்குள் ஊதினான்.

"உங்கட ஊர் அகதி முகாமுக்குள் ஆமி புகுந்து ஜூம்பது பேருக்கு மேலே சுட்டுப் போட்டானுகளாம்"

அதற்கு மேல் அவனிடம் எதும் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை.

ஓட்டமும் நடையுமாக அந்த பெருவெளி அகதி முகாமையடைந்தேன்.

தறித்துப் போட்ட விறகுக்கட்டைகள் போன்று மனித உடல்கள்.

அந்த அகதி முகாம் இரத்த வெள்ளத்தில் தோய்ந்து

கிடந்தது.

ஓவ்வொரு உடலாகப் பார்த்து வருகிறேன்.

ஐயோ!?

அழகு துரையின் மகன்!

செல்லத்துரை சித்தப்பா!

மயில்வாகனம்!

நாகேந்திரம்! இப்படி எத்தனையோ பேர்.

என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

முகாமே அவலக் சூக்குரல் இட்டுக் கொண்டிருந்தது.

என் உள்ளத்திலே பெரும் சூறாவளி சமுன்றுத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஹரிலே ஒரு சவம் விழுந்தால் ஊரே சூடி நிற்கும்.

இப்போது ஊரே மாண்டு கிடந்தது.

ஒரு பிரேதத்திற்கு பக்கத்தில் ஒருவர், இருவர் தான் நின்றிருந்தனர்.

ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவராவது இறந்துபட்டுக் கிடந்தனர்.

அந்த ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட உடல்களில் என் கண்கள் ஒருவரை மட்டும் வேகமாக தேடிக்கொண்டிருந்தது.

உள்ளே ஓர் உறவின் உணர்வு, பேசிக் கொண்டிருந்தது.

'அவன் எப்படியும் தப்பியிருப்பான்' மனதில் ஒரு வித நம்பிக்கை நப்பாசை தான்.

இரத்த வெள்ளத்தை எட்டிக் கடந்து நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

"ஐயோ, இவரைப் பாருங்களேன்" எனது காலைக் கட்டிக் கதறும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தேன். அவள் மடியில் அவன் தலை.

அந்த அகதி முகாமின் மூலை ஒரமாக.

குணம்.

குருதி வெள்ளத்தில் குளித்துக் கிடந்தான்.

என்னை அறியாமலே அழுகை பீறிட்டு மீறுகிறது.

குணத்திற்கு அருகே அமர்ந்து அவன் உடலைத் தொட்டுத் தூக்கிப் பார்க்கிறேன். கட்டியாக உறைந்த இரத்தம் என் கைகளில் படிகிறது. மார்பிலே துப்பாக்கி வேட்டின் துளை.

நெஞ்சில் இருந்த சிறு துளை, பெரு விருட்சத்தின் பெரும் போறை போல் அவன் முதுகால் புறப்பட்டிருந்தது.

'அரசு போடும் பிச்சை நிவாரணத்திற்காக தவம் கிடந்த இவர்களா, இந்நாட்டின் பயங்கரவாதிகள்'

என்னிலிருந்து சுடலை ஞானங்களாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

மதியம் சாயத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது.

"செத்த சவத்தை வச்சித்தான் என்ன பயன்? திரும்பியும் வருவானுகள் கெதியா அடக்கிக் போடுங்க" அந்த முகாமில் அதிஸ்டவசமாகத் தப்பி பிழைத்த 'பெரிசுகள்' காலத்தை உணர்ந்து வேகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அதில் நியாயமும் இருக்கத்தான் செய்தது.

ஒவ்வொரு சாக்கில் கிடத்தி பிரேத ஊர்வலம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

குணத்தின் சவத்தையும் சாக்கில் வைக்கும் நேரம் வந்தாயிற்று.

கதறிக் கொண்டிருந்த அவன் மனைவி ஓடிப்போய் முகாம் மூலைக்குள் இருந்த பெட்டியைத் திறந்து அந்த சந்தனக்கலர் சேட்டை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, "இந்தாங்கோ! நீங்க வாங்கிக் கொடுத்தது. இதுவரைக்கும் போடாம் வச்சிருந்தவர் ஏதாவது நல்ல நாளில் போடுவேம் எண்டவர். இன்டைக்குத்தான் அவருக்கு நல்லநாள்"

என்றவாறு கோவென அழுதாள். அதோடு நானும் சேர்ந்து அழுது கொள்கிறேன்.

அவனது செங்குருதி அவனின் சொந்த மண்ணிலே விரவிக்கிடந்தது.

சந்தனக்கலர் சேட்டுடன் சாக்கில் கிடத்தப்பட்டு இருந்தான் குணம்.

வந்தவர்களுடன் நானும் அந்த சாக்கின் மூலையில் பிடித்து தூக்கிக் கொள்கிறேன்.

குழுறித் ததும்பியபடி நிலத்தில் கிடந்தாள், மனைவி.

அவளை ஆசுவாசப் படுத்திவிட்டு சவுத்தைக் கொண்டு செல்கிறேன்.

இறுதியாக ஒருதரம் குணத்தின் குடும்பம் வசித்த அகதி முகாமின் மூலையை ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

அவனின் குழந்தை, பால்மாவை தன் இஷ்டம் போல அள்ளித்தின்று கொண்டிருந்தது.

இன்று அதற்கு பூரண சுதந்திரம்.

அடக்குபவர்கள் எவரும் இல்லை.

'இப்பிள்ளை இன்று அனுபவிக்கும் இந்த சுதந்திரம், அதன் காலத்திலாவது நிரந்தரமாகுமா? நிஜமாகுமா?' என்னையே நான் கேட்டுக் கொண்டு நடக்கிறேன்.

சவுத்துடன் சவுமாக!

கொலூகு

வீட்டுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளுமைந்த சிவலிங்கத்தாரை அவரது மனைவி முகமெல்லாம் பல்லாக நின்று வரவேற்றாள்.

சிவலிங்கத்தாரின் கைகளில் இருந்த பல் வகை சாமான்களும் அவரது இம்மாத சம்பளத்தையும், மொத்தமாகக் கிடைத்த 'கஷ்டப் பிரதேச உத்தியோகத் தர்களுக்கான' கொடுப்பனவையும் காட்டி நின்றது.

பொருட்களை வாங்கிக்கொண்ட மனையாளைப் பார்த்து ஒரு புன் முறுவலாக சிரித்துக்கொண்டார்.

அங்வேளை, கட்டிய மேற்பற்கள் கழன்று விழாவண்ணம், நாக்கால் சிறு முண்டும் கொடுத்துக் கொண்டார்.

'இந்த டிசம்பரோட் இனியும் சேவை நீடிப்பு கேக்கேலாது' என்று எங்கிருந்தோ ஓர் அசரீரி ஒலித்ததை உணர்ந்து கொண்டார். இருந்தாலும் ஒரு தெம்பு சிவலிங்கத்தாருக்கு!

'தடவும் மாதிரி தடவனா முதலை 'ஆ' வெண்டத்தான் வேணும்.' மேலும் இரு வருடங்கள் சேவை நீடிப்புக் கேட்பது முயற்கொம்பாகத் தெரியவில்லை அவருக்கு!

ஓவ்வொரு பார்சலாக பிரித்துக்காட்டி மனைவியை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

இறுதிப் பார்சல்! பெட்டியைத் திறந்து மெதுவாக நீட்டினார் மனைவியிடம்! ஒரு சோடி கொலுசு!

"இந்த வயச்போன காலத்தில் இது என்னத்துக்கு?" விருத்தியோடு அலுத்துக் கொண்ட மனைவியின் கால்களில் தானே பூட்டிவிட்டார்.

இவைகளையெல்லாம் சமையல் கட்டில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேலைக்காரி வாணிக்கு உள்ளூர் நகைப்பாயிருந்தது. கள்ளச்சிரிப்புடன் தன் மனைவிக்குத் தெரியாதவாறு சமையல் கட்டில் நிற்கும் வாணியை நோக்கி கண்களையும் சிமிட்டி விட்டுக் கொண்டார் சிவலிங்கத்தார்!

'இப்படியே இவண்ட கட்டுப்பல்லு நொறுங்க இடிக்க வேண்டும் இவண்ட வாயில்!' வாணியால் இப்படி நினைக்க முடியுமே தவிர வாய் திறக்க முடியவில்லை.

வாணியின் கிராமத்தில், பாதுகாப்பிற்காகவும், சிவில் நிருவாகத்திற்காகவும் வந்தவர்கள் - அப்பகுதியையே திறந்த வெளிச் சிறைக்கூடமாக மாற்றியிருந்தார்கள்.

அடுத்தடுத்த சம்பவங்கள் அப்பகுதிப் பெண்களுக்கு அச்சத்தையுட்டின. விடுவிக்கப்பட்ட பகுதியில் 'விலங்குகளால்' கைதாகி இருந்தார்கள் பெண்கள்! இளம் பெண்களை வைத்திருக்கும் ஓவ்வொரு விதவைத் தாய்க்கும் ஏற்படும் சராசரி எண்ணம் வாணியின் தாய்க்கு ஏற்படாது என்பதில் நியாயம் இல்லை.

அதுதான் - நகரத்தில்! 'அல்லுத் தொல்லு' இல்லாத -

பிள்ளைகளை திருமணம் செய்துகொடுத்து விட்டு - தனியே வாழும் ஒரு வயோதிப் தம்பதியினரிடம் - பாதுகாப்பின் பொருட்டு விட்டு உதவியாளராக சேர்ந்திருந்தாள் வாணியை.

'நிலவிற்கு பயந்து பரதேசம் வந்த' வாணியால், இந்த வயோதிப் சிவலிங்கத்தாரின் நடவடிக்கைகள், வெந்த புன் வேதனையாகத் தகித்தது வாணிக்கு!

இந்த 'பெரிய மனிதனின்' போலித் தனத்தை அம்பலப்படுத்தினால் 'இங்கும் இல்லை' - 'அங்கும் போகமுடியாது.'

'இவனுகளுக்கெல்லாம் அதுதான் முடிவு அந்த முடிவு தூரத்தில் இல்லை.' அடிக்கடி இந்த ஆதங்கத்தை ஆறுதலுக்காய் உச்சரித்துக் கொள்வாள்.

"வாணி!" என்ற குரல் கேட்டதும் சட்டி, பானைகளைக் கழுவிக் கொண்டிருந்த வாணி, கைகளைத் தன் பாவாடையில் துடைத்தவாறு, "என்ன ஜூயா?" என்று எழும்பிக்கொண்டாள்.

"இல்ல வாணி! என்னத்துக்கு இந்த கிழட்டு மனிசிக்கு கொலுச வாஸ்கிக் கொடுத்தனான் தெரியுமே?" என்று கூறிய சிவலிங்கத்தார், பக்கத்து வீட்டிற்குச் சென்ற அவர் மனைவி வந்திடுவாளோ என்ற ஜூயத்தில் வாசலை நோக்கி ஓர் எச்சரிக்கைப் பார்வையும் வீசியிருந்தார்.

எதுவுமே கூறமுடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தாள் வாணி.

அவளின் எண்ணம், பார்வையெல்லாம் வாசலில்தான்! - 'அவர் மனைவி தாமதியாது வந்திடவேண்டும்.'

தொடர்ந்தார் சிவலிங்கத்தார்.

"மனிசியினர் காலில் நான் கட்டிவிட்ட கொலுசு, அவ வாறபோது 'சலார் - சலார்' எண்டு சத்தம் கேட்கும், அதுக்கு ஏத்தாப்போல நாம நடந்துக்கலாம்!" என்று சிரித்தவாறே

வாணியின் கன்னத்தைக் கிள்ளினார்.

யத்தால் உறைந்து நின்றாள் வாணி. அவளால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

இறுகிப்போயிருந்த இதயத்தினுடாக,

ஓர் ஈனக் குரல் - தன்கோரைப் பற்களுடனும், சூரிய நகங்களுடனும் பீறிட்டுப் பாய்ந்து வந்தது. மெளன் பாழையாக!

(தினமுரசு-17.1.99)

"அன்புக்குப் பாரபட்சம் இல்லை. அன்பு வயதைப் பார்ப்பதில்லை. அன்பு பழக்க வழக்கங்களைப் பார்ப்பதில்லை. அன்பு நாம் பார்க்கும் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பதில்லை. அன்பு அன்புதான். நாம் சீதாக்கிப் பார்க்கிறோம். அன்பு அப்படிச் செயலுதில்லை."

· மகராஜ்

பங்காளி

'கால்களில் சக்கரங்களை பூட்டி ஓடினாலும்,
காலையில் ஓடுகின்ற நேரத்தைப் பிடிக்க முடியாது'

மனதிலே எண்ணிக் கொண்டவாறு, காரியாலயத்திற்குச்
செல்லும் அவசரத்தில் வீட்டுப் பணிகளை நிறைவேற்றிக்
கொண்டிருந்தாள் கெளரி.

அம்மாவின் வழமையான 'கதாப்பிரசங்கம்' காலை இளம்
வெயிலுடன் கலந்து கெளரியின் காதுகளில் வீழ்ந்து
கொண்டிருந்தது.

"ஏண்டி புள்ள! நானும் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப்
போயிட்டுது! உன்ற இரண்டு அண்ணன்மாரும் ஒரே கேட்டுக்
கொண்டிருக்காலூகள். அவனுகள் பாத்திருக்கிற
மாப்பிள்ளைகளில் ஒருவனைப் பார்த்து முடிவு சொல்லிட்டு
அவனுகளோட போய் வெளிநாட்டில் இரண்டி!"

'அரைத்த மாவையே அரைக்கும்' அம்மாவின்
வாரத்தைகளைப் பற்றி சிலாக்கியம் கொள்ளாது
காரியாலயத்திற்கு புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன கெளாரி? மத்தியானம் சாப்பிடப் போகலையோ?"

'இந்தக் கிழமைக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும்' என தன் திருமணத்தைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த அவளை உலுப்பிவிட்டான், அவளுடன் பணியாற்றும் ரமேஸ்!

தன்னில் ஒரு கண் ரமேசுக்கு இருக்கின்றதென கெளாரிக்கு நன்கு தெரியும். அதற்கு அவளின் 'வெள்ளைத் தோல்' மட்டும் காரணமில்லை - கொழுத்த வெளிநாட்டுப் பணமும் தான்.

அர்த்தமுள்ள பார்வையுடன் ஒரு புன்னகையையும் ரமேசைப் பார்த்து உதிர்த்துவிட்டு மதிய போசனத்திற்காய் பூப்பட்டாள் கெளாரி. திருமணத்தைப் பற்றி அவள் எடுத்த தீர்க்கமான முடிவு. அவள் முகத்தில் தெரிந்ததை கண்ட ரமேஸின் உள்ளம் ஆனந்தத்தால் துள்ளிக் கொண்டிருந்தது!

இவையனைத்தையும் ஓரமாய் நின்று இரகசியமாய் இரசித்துக் கொண்டிருந்த அந்த அலுவலக 'பியோன்' செல்வத்தின் இதயத்தில் இலேசான பழைய நினைவுகளின் நெருடல்கள் நெருஞ்சியாய் குத்தி நின்றது.

"ஏன்றி! தலையால் தெறிச்சவளே! உனக்கென்னடி குறைச்சல், இப்படி தலை குனிய வைச்சிட்டியடி. எத்தினையோ பேர் இருக்க, இந்த புள்ளக் காறனோட வந்து நிக்கிறியேடி! வெக்கமில்லை உனக்கு?"

இப்படி அம்மா கதறுவாள் என்று ஏற்கனவே கெளாரிக்குத் தெரியும். அதற்கேற்றால் போல் அவள் கணவன் செல்வத்தையும் தயார் படுத்தியிருந்தாள். என்ன செய்வது? ஒரு பாவமும் புரியாத செல்வத்தின் அந்தக் குழந்தை மட்டும் மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டிருந்தது!

சொந்த ஊரில் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பதென்பதில் ஒரு சுகம் உண்டுதான்.

செல்வம் மண்டுரில் இருந்து மட்டகளப்பிற்கு வேலைக்கு

சென்று கொண்டிருந்த காலம் அது...

இளம் மனைவியும் குழந்தையும் கொண்ட குடும்ப வாழ்வு, செல்வத்தை மகிழ்ச்சியின் உச்சத்திற்கே கொண்டு சென்றிருந்தது.

யார் கண்பட்டதோ?

ஆண்டவன் அப்படியொரு தண்டனையை, நாட்டின் பாதுகாவலர்களால் கொடுத்திருந்தான்.

ஒரு கணவன் எதைக் காணக் கூடாதோ அதை கண்டான் செல்வம். அவன் வேலைக்குச் சென்று திரும்பிய வேளை, அவன் மனைவியை பலாத்காரம் செய்து கொன்றும் விட்டார்கள்.

நீதியின் முன்னால் சாட்சி சொல்ல முன்னர் செல்வத்தை 'முடித்துவிட வேண்டும்' என முயன்றவர்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு குழந்தையுடன் வர நேர்ந்தது.

செல்வம் மாற்றலாகிய காரியாலயத்தில்தான் கெளரியும் பணியாற்றுகிறாள்.

அம்மாவின் அந்த ஓயாத ஓலம், கெளரிக்கு எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

இப்போ.

செல்வத்தை நோக்கி ஆக்ரோஷத்துடன் பார்த்தாள்.

வேகமாக செல்வத்தின் கரத்தைப்பற்றிய கெளரி, இயல்பாகவே வீட்டினுள் காலடி எடுத்துவைத்தாள்.

செல்வத்தின் குழந்தை, கெளரியை தாவித் தொற்றிக் கொண்டது!

'இது என் குழந்தை' என எண்ணிக் கொண்டவளாய் முத்தமிட்டவாறு, இந்நாட்டு அனர்த்தங்களின் பெறு பேறுகளுக்கு தன்னையும் ஒரு பங்காளியாய் மாற்றிக் கொண்டு இச் சமூகத்துடன் வெற்றி நடைபோட புறப்பட்டு விட்டாள் கெளரி.

பாவா கடை

25 சதத்திற்கு சீனி ஒரு இறாத்தலும், மண்ணெண்ணெய் ஒரு போத்தலும், அப்பாவிற்கு நான்கு சுருட்டும் வாங்கி மிகுதி 5 சதம் கொடுக்கும் காலம் முதல்:

இத்தனை பொருட்களும் 25 ரூபாவிற்கு கொடுத்து "மிச்சம் ஜந்து ரூபாவை இன்னும் நீ தரணும்" என்ற அதிகார தொனியோடு அனுப்பி வைக்கிற காலம் வரை, அந்த ஊரிலேயே கடை போட்டிருந்தவர் மிஸ்கின் பாவா.

ஏறத்தான் பத்துப் பன்னிரண்டு வயதிருக்கும் மிஸ்கின் பாவாவிற்கு!

எப்படி எடுபட்டு இந்த மல்லிகைத்தீவு கிராமத்திற்கு வந்தாரோ அது இதுவரை தெரியாத விடயம்.

பந்தக்குட்டியின் சில்லறைக் கடையிலே 'சில்லறை வேலைக்காக சேர்ந்துகொண்ட அவர் பந்தக்குட்டியின்

அந்திம காலத்திலே அவரின் மூன்று பிள்ளைகளுக்கு சொத்துக்கள் பிரிக்கும் போது அவர் தமது நான்காவது பிள்ளையாக கருதி மிஸ்கின்பாவாவிற்கு அந்தக் கடையையும் இரண்டு ஏக்கர் வயற் காணியையும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு கண் மூடிவிட்டார்.

அதன் பிறகு அவ்வுரிலே காளான் போன்று எத்தனை கடைகள் தான் முளைத்துவிட்டன.

எந்தக் கடையும் மிஸ்கின்பாவா கடைக்கு நிகராக வர முடியவில்லை.

இந்துக் கலாசாரங்களை கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கும் அந்தக் கிராமத்திலே, அதற்கு ஏற்றாற்போல் தன்னை நெகிழித்தி தனக்கும் பங்கம் ஏற்படாது, மற்றவர்களுக்கும் பங்கம் ஏற்படுத்தாது மிஸ்கின் பாவா வாழ்ந்தமையால்தான் அவரது வரலாறு இன்று வரை,

"பாவா கடை", "பாவா காணி" எனக் குறித்துரைத்து நிற்கிறது.

கால வெள்ளத்திலே ஏற நனைந்து

சூதலும் குளிருமாக, அதுவே

ஏற வெயிலிலே காய்ந்து,

பின்னர் நனைந்து இப்படி வாழ்க்கைச் சக்கரங்களில் சுழன்று வாழ்ந்தார்.

இந்தச் சமூர்ச்சிகளில் தன்னை இசைவாக்கமாக்கிக் கொண்டு,

சத்துருவையும் சார்ந்து வெல்லும் பண்போடு ஏறு நடைபோட்டு வாழ்ந்து,

இளமைப் பருவத்திற்குள்ளும் நுழைந்து கொண்டார் மிஸ்கின் பாவா.

அந்த ஊரிலே அவரும் ஒரு பணக்காரன்.

பெயர் மட்டும்தான் அவரை ஒரு 'இல்லாமியனாக' அடையாளப் படுத்தினாலும் அவ்வுரின் இன்ப துன்ப நிகழ்வுகளில் தன்னையும் ஒரு பங்காளியாக்கி 'ஊரோடு ஒத்துப் போயிருந்த' அவரை, அச்சமூகம் வேறு படுத்திப் பார்க்க என்றைக்குமே எண்ணியதில்லை.

'நாறிய மீனுக்கு ஈக்கள் வருவது' போல

மிஸ்கின் பாவாவின் ஜஸ்வரிய நிலையை அறிந்து அவரின் சொந்தங்கள் புதிதாய் திருமணமெனும் நாலில் இணைய ஆரம்பித்தன.

அநாதையாக வாழ்ந்த காலங்களில் ஏற்றுத்தும் பார்க்காத அவரின் சொந்தங்கள்....

பாலக வயதிலே விரக்தியடைந்து புறப்பட்ட அவரை தடுத்து நிறுத்தாத சொந்தங்கள்....

இப்போ உறவு கொண்டாட முளைத்துவிட்டன.

வேற்று ஊரிலே தன்பிள்ளைபோல் வளர்த்து ஆளாக்கிய அந்தப் பந்தக்குட்டி ஜயா இல்லாது விடின்,

இப்படி 'மிஸ்கின்பாவா' என்ற ஒரு மனிதன் இருந்ததைக்கூட நினைத்திருப்பார்களா?

அடிக்கொரு தரம் இவைகளை அசைபோட்டுக் கொண்டேயிருந்தார் மிஸ்கின்பாவா.

என்ன செய்வது?

'எச்சிலைக் கழுவி இனத்திலே ஊற்று'.

அது போலவே தனது சொந்தத்தினுள் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

அந்தப் புதிய சொந்தங்களின் சூழலுக்குள் தன்னை சிறைப்படுத்திக் கொள்ள அவரால் இயலவில்லை.

அவர் பிறந்த நாடும், வளர்ந்த நாடும் அந்த மல்லிகைத்தீவு ஊராகவே அவர் மனதில் பதிந்திருந்தது.

விரைவாக குடும்பத்துடன் ஊருக்கு வந்துவிட்டார்.

மீண்டும் பாவா கடை திறக்கப்பட்டது.

ஒரே கலகலப்படு.

ஊரே சென்று மணமக்களை வாழ்த்தியது.

"பாவா கடை திறக்காததாலே மற்றக் கடைகளில் சாமான்கள் அறாவிலை"

அவ்வூர் மக்கள் அடிக்கடி தங்களுக்குள்ளே ஆதங்கம் கொண்டமைக்குத் தீவு.

இந்தப் புதிய சூழல்

புதிய இணைப்புகள்.

மிஸ்கின் பாவாவின் 'புதிய மனைவிக்கு' ஒத்துவர நியாயமில்லைதான். ஓர் 'இழுப்பட்ட' நிலையில் குடும்பம் நகர்ந்தது.

தலையணை உபதேசம் இப்போ மெது மெதுவாய் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது.

- கல்லும் கரையுமாப்போல தோன்றியது.

கடைகளும் வயலும் குத்தகைக்கு கைமாறியது.

'சீபுஹ்' தொழுகை முடித்து பள்ளிவாயிலை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்த மிஸ்கின் பாவாவிற்கு அந்த தைமாச முன்பனி ஒத்துவரவில்லைதான்.

மூன்று நான்கு முறை தும்மிக் கொண்டார்.

முன்பெல்லாம் ஒரு தோளில் மண்வெட்டியும் மறு தோளில் வலையையும் தூக்கி வைத்தால், குளிரென்ன கூதல் என்ன?

பனையடிச் சேனை வயல் வரம்பெல்லாம் சரி
பார்த்துவிட்டு அந்தப் பள்ளத்திலே கறிக்கு நல்ல வரால்
மீணும் வீசி எடுத்துக் கொண்டு வந்த அந்த மல்லிகைத்தீவு
வாழ்வை ஒரு கணம் நினைத்துக் கொண்டார்.

முன்பனி மீண்டும் அவரை சீண்டியது.

தொடர்ந்து மூன்று தும்மல்கள்.

"இனியென்ன? காடு வாவா! வீடு போ போ என்கிறது" தன்
வயோதிபத்தை எண்ணியவாறு வீடு வந்துசேர்ந்துவிட்டார்.

அவரின் அந்த வீட்டு முன் மண்டபத்தினுள் ஆதவன் தன்
செங்கதிர்களை நீட்டி வெள்ளையடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்போ துல்லியமாகத் தெரிந்தது சுவரில் மாட்டியிருந்த
பெரிய நாட்காட்டி.

"ஓ. இன்று தைப் பொங்கல்"

அவரை அழியாமலே வெளிவந்த வார்த்தைகள்!

அழியாத அந்த ரம்மியமான காலச்சுவடுகள்

இவை மீட்டப்படும் போதுதான் ஏத்தனை சுகமா
இருக்கின்றது.

இதய ரணங்கள் இன்னும் ஆறவில்லை.

'கிண்டியவன் வீட்டை விட கிண்டாதவன் வீட்டில்தான்
பொங்கல் அதிகம்.'

அவரின் பொங்கல் அனுபவம் அது.

தனி ஒரு மனிதனாக,

சமூக விலங்குகள் அற்று, ஒருவன் வாழுகின்ற காலம்
தான் அவன் சுதந்திரமாய் வாழ்ந்த காலங்கள்.

அந்த ஊரிலே அவர் வாழ்ந்த காலத்திலே, அவ்வூர்
மக்களோடு மக்களாக உழவர் பெருநாளின் பாரம்

பரியங்களிலும், கலாசாரங்களிலும் விழுமியங்களிலும் தன்னையும் பங்காளியாக்கி சுகித்திருந்த நாட்கள்...

அதை மீண்டும் பெற முடியுமா? தனக்குள்ளே கேட்டுக் கொண்டார் மிஸ்கின் பாவா.

இதயத்தினுள் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பு.

இப்போ அடங்கி ஒரு முடிவாக வெளிப்பட்டது.

'இந்த வாரத்திற்குள் மஸ்லிகைத்தீவுக்கு மனைவியுடன் சென்று வரவேண்டும்'. தள்ளாடும் இந்த வயதில் வரக்கூடாத நினைப்பு.

முடிவே செய்துவிட்டார்.

ஒரு கை பொல்லும், மறுகை மனைவியின் தோளிலும் ஊன்றியடி மஸ்லிகைத்தீவு கிராமத்தில் கால் பதித்தார்.

ஒரு கணம் சுற்றும் முற்றும் பார்வையை விட்டார்.

மொழியில் கூறமுடியாத உணர்வு பீறிட்டது.

தான் ஓடித்திரிந்த இடங்கள்.

ஓய்யாரமாக நண்பர்களுடன் மகிழ்ந்திருந்த இடங்கள்.

தன்னை ஆளாக்கிய வயல்வெளிகள்.

'தங்களில் ஒருவன்' என்ற அந்தஸ்திற்கு உயர்த்திய மக்கள்....

நினைவுகள் மீட்டப்பட்ட கண்களால் ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது நீர்.

இப்போது கருகிய விருட்சமாக.....

வரங்ட பாலைவனமாக.

அவருக்குத் தென்பட்டது அவ்வுர்.....

மனைவியுடன் சோகமாக தள்ளாடித் தள்ளாடிக்

கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்த மிஸ்கின் பாவாவை ஓரளவு அடையாளப்படுத்தி புரிந்து கொண்டார்கள் பழையவர்கள்.

"தம்பிமாரே பாவா வயலுக்கும், பாவா தோட்டத்திற்கும் பாவா கடைக்கும்" உரிமையாளர் இந்த மிஸ்கின் பாவாதான்.

அறிந்திருந்த 'பெரிசு'களின் அறிமுக உரைகள் அவை.

இத்தனைக்கு மத்தியிலும் இவ்வூர் மக்கள் தன்னில் கொண்டிருக்கும் அந்த அண்புணர்வை என்னி உள்ளூர் நன்றி செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

பாவா கடைக்குள் கால் ஊன்றியதும் வாய்விட்டே சத்தமாக அழுதேவிட்டார் மிஸ்கின் பாவா....

ஊர் மக்களில் பலரும் கூடி விட்டனர். அவர்களும் தம் உணர்வுகளை கண்ணிரால் வெளிப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தனர்.

'பிரிந்தவர் மீண்டும் சேர்ந்திடும் போது அழுதால் கொஞ்சம் நிம்மதி'

இப்போது அழுகை ஓய்ந்து.

அது இப்போ

மெளனமாகி, அசுவும்... கலை... ந்து கொண்டிருந்தது.

பந்தக்குட்டி ஜூயாவின் குடும்பத்தில் ஆரம்பித்த குசல விசாரிப்பு ஊரைச்சுற்றி விரிந்து கொண்டிருந்தது.

தன்னுடன் உயிருடன் உயிரானவர்களில் எத்தனையோ பேர் இல்லை...

எத்தனையோ பேர் அனாதைகளாகி விட்டனர்... எத்தனையோ குடும்பங்கள்... நிர்கதியாகி விட்டன...

எத்தனையோ சொத்துக்கள் அழிந்த...

இத்தனையையும் ஏப்பம் கொண்டு....

எச்சிலாக துப்பிக் கொண்டிருக்கும் இந்த யுத்த அரக்கனை மனதிற்குள் வைதுகொண்டேயிருந்தார் மிஸ்கின் பாவா.

அன்று இரவு பழைய நினைவுகள் துடைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

மறுநாட் பொழுது தெளிவாக விடந்தது. மிஸ்கின் பாவாவிற்கு.

ஊர்ப்பெரியவர்களையும், அவ்வூரில் அமைந்திருந்த காணாமல் போனவர்களின் சங்கத்தின் பிரிதிநிதிகளையும் அவசரமாக அழைத்தார் அவர்.

"வைக்கோலில் விளைந்ததை வைக்கோலில்தான் கட்டவேண்டும்" எனக் கூறிய மிஸ்கின் பாவா தான் தயாரித்து வைத்திருந்த பத்திரங்களை கையில் வைத்துக்கொண்டு

"இந்த ஊரிலே நான் சம்பாதித்து வைத்திருக்கின்ற அனைத்து சொத்துக்களையும் இந்தக் காணாமல் போனவர்களுக்கான சங்கத்திற்கு எழுதியுள்ளேன். அக்குடும்பங்களில் கல்விக்காக தவிக்கும் பின்னைகளுக்கு உபயோகப்பட்டும்" எனக் கூறியவாறு தன் மனைவியை நோக்கினார். அவரின் கண்கள் ததும்பி நின்றன.

தலையை ஆட்டியவாறு பூரண சம்மதத்துடன் மனைவியும் அவருமாக அந்தப் பத்திரங்களில் ஓப்பமிட்டு சங்கத்திடம் ஓப்படைத்தார்கள்.

எல்லோரிலும் இனம் புரியாத உணர்வுகள்!

தான் வாழ்ந்த, வாழ வைத்த சமூகத்திற்கான நன்றி ஓப்படைப்பின் உணர்வுகள் அவர்களின் இதயத்தை வியாபித்திருந்தது.

ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, அந்த பாவா கட்டயின்

திண்ணைக்கட்டிலே அயர்ந்தார்.

நெஞ்சுக்குள் ஏதோ அடைப்பது போல் ஒரு உணர்வு.

அப்படி திண்ணை முகப்பில் சாய்ந்து கொள்கிறார்.

கண்கள் மேலே சொருகி....

மெதுவாக மூடிக் கொள்கிறது. மனைவியுடன் ஊரே கதறுகிறது.

பிரேதமாக சாய்ந்திருந்த மிஸ்கின் பாவாவின் முகத்தில் ஒரு வெற்றிப் புன்னகை மட்டும் அழகாக இழையோடியிருந்தது.

அது 'அந்த மண் மீண்டும், சுதந்திரமாக்கப்படும் காலம் விரைவினில் வரும்' என்று அர்த்தப்படும் புன்னகையாகவே அங்கு நின்றிருந்தவர்களுக்கு தென்பட்டது.

"நீங்கள் மிகவும் பாக்கியம் செய்தவர்கள். ஏனென்றால் நீங்கள் உயிரோடு இருக்கிறீர்கள், தவிரவும் உங்களுக்கு ஒரு இதயம் இருக்கிறது. அந்த அழகான செல்வத்தினுள்ளே மூழ்குங்கள்."

- மகராஜி

கோருஸ்தாச்

இக்காலத்தின் வழமையான திருமணம்தான்.

அதில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இருக்கவில்லை.

'வீட்டியோ கமராக்களின்' ஓளியில் 'கண் மண்' தெரியாமல் கல்யாண வீட்டுக்காரர்கள் அங்கும் இங்கும் ஒடித் திரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

'கண்டாவிற்குப் போகப் போகின்ற படங்கள் அல்லவா' - இந்த எண்ணமும் தூடிப்பும் அங்கு பலருக்கு இருந்தமையால் 'கமராக்களுக்கு' 'குறுக்கும் மறுக்கும்' திரிந்து முகம் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர் பலர்.

இதே திருமணம் அதாவது

சிவாவின் திருமணம் - அவனது சொந்தக் கிராமத்தில் நடக்குமாய் இருந்தால்.... எவ்வளவு கலகலப்பக இருந்திருக்கும்.

நாட்டின் அனர்த்தம் நகரத்திற்கு இடம் பெயரவைத்து, எப்படியெல்லாம் ஆட்டுவிக்கின்றது.

இப்போது சிவாவின் திருமணம் நிறைவூறும் கட்டத்தை அண்மித்து விட்டது.

'ஏதோ வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கொடுப்பது' போன்று அன்பளிப்புகள் வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

'கம்பியூட்டரைப்போல்' கட்டாய சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டிருந்தனர் சிவா தம்பதியினர்.

வந்தவர்கள் யாவரும் கடமைக்காக 'வாழ்த்திவிட்டு' மெது மெதுவாக கழன்று கொண்டிருந்தனர்.

ஏதோ இனிதே யாவும் நடந்தேறியது.

சிவாவின் இந்த திருமணப் பேச்சுக்கால் ஆரம்பித்து ஏறக்குறைய ஒரு வருடத்திற்கு மேலிருக்கும்.

வழமையான தடைதான் - ஒரு வருடத்திற்கு இழுபட வைத்திருந்தது.

உத்தியோக மாப்பிள்ளைக்கு வழங்க வேண்டிய சீதனக் கொடுப்பனவில் - அதாவது - அந்த - மரபில் மாற்றமேயில்லை.

'நல்ல பால் கறக்கிற பசுவின்' குடும்பம் - இதை அறிந்திருந்தும் மடக்கா விட்டால், அது சிவாவின் மடத்தனமல்லவா?

மடங்கிவிட்டனர் பெண் வீட்டார்.

கேட்ட தொகையில் ஒரு சதமேனும் பிச்காமல் 'பியத்தெடுத்' தாயிற்று.

இன்று சிவாவின் திருமண முதலிரவு.

எண்ணங்களும், எதிர்பார்ப்புகளும் இதயத்தில் பொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

பணம் - பெண்.

இரண்டும் திருப்தியாகவும், கவர்ச்சியாகவும் அமைந்திருந்தது.

உரிமையில் இருவரும் அறிமுகமாகி முதலிரவும்

முடிந்தது.

இரவும் விடிந்தது.

குதித்துவரும் ஆனந்த நினைவுகளை சமந்தவாறு காலை ஸ்நானம் செய்ய குளியல் அறையை நோக்கி நடந்தான் சிவா.

வீட்டின் கோடிப்புறமாக,

நடந்து முடிந்த திருமண விருந்தின் பாத்திரங்களை சுரண்டிக் கழுவும் சத்தம் கேட்டு எதேச்சையாக அந்திசையை நோக்கித் திரும்பினான்.

'செல்' அடிகேட்ட அகதி போலானான் சிவா.

பெரும் காட்டாற்று வெள்ளம் அவனை அடித்துச் செல்வது போல் ஓர் உணர்வு.

பாத்திரங்களை கழுவியவாறே எவ்வித சலனமோ, சபலமோ இன்றி மிக இயல்பாகவே சிவாவைப் பார்த்தாள் பார்வதி.

ஆனால் அந்தப் பார்வை - கொலைக்களப் பார்வையாக, அகோரமாக இருந்தது.

'கற்புக்கு அர்த்தம் தெரியாத உனக்கெல்லாம் ஒரு கல்யாணமும் முதலிரவுமா?

பார்வையால் வைவது போல் இருந்தது அவனுக்கு.

நகரத்தின் ஒதுக்குப்புறமாகவே அமைந்திருந்தது அந்த விடுதி.

அனைத்திற்கும் 'பெயர் போன' விடுதி அது.

மெதுவாக பார்வதியை அறைக்குள் அழைத்துக் கொண்டதும் கதவைத் தாழ் போட்டுக் கொண்டான் சிவா.

'தெரிந்த எவர் முகங்களிலும் தென்படவில்லை' என ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டதும் சிவாவின் மனதில் ஓர்

குளிரான மகிழ்ச்சி.

கொலை களத்தில் நிற்கும் ஆடு இறுதியாய் - இறைஞ்சுவது போல் நின்றிருந்தாள் பார்வதி.

'என் நிலையை எடுத்துக் கூறினால் எப்படியாவது - இவன் எனக்குக் கருணை காட்டித்தான் ஆகுவான்' என்ற நப்பாசை அவள் நெஞ்சில் புதிய நம்பிக்கை ஒளியாக எரிந்தது.

கண்ணீர் கங்கையெனப்பாய்,

தான் கடந்து வந்த கரடு முரடான காலத்தின் கதையை கூறத் தொடங்கினாள் சிவாவிடம்.

'நலகலவென' நகைகொண்டு குதூகவித்துப்பாயும் மகாவலி கங்கையாளை அணைத்தவாறு அமைந்திருந்தது பார்வதியின் சொந்தக் கிராமம்.

அந்தக் கிராமத்தின் 'பெரிய போடியாரின்' ஒரே மகள் பார்வதி.

பட்டண வாடையே வீசாத. முற்றிலும் எம் பாண்பாடுகளும், கலாசாரங்களும், காப்பாற்றப்பட்டு வந்த ஒரு தமிழ்க் கிராமம் அது.

சொந்தத்திற்குள்ளே நடைபெற்றது பார்வதியின் திருமணம்.

தெளிந்த நீரோடைபோல தாம்பத்திய வாழ்வு நடந்து வந்தது.

இவை எதுவுமே இந் நாட்டின் பேரினவாதிகளின் அட்டுழியங்களுக்கும், ஆக்கிரமிப்புகளுக்கும், விதிவிலக்காய் இருக்கப்போவதில்லை

இரவிலே வயல் காவலுக்குச் சென்ற, பார்வதியின் கணவனை இந் நாட்டின் அரச பாதுகாவலர்கள், 'விடுதலை வீரர்' என தப்புக் கணக்குக் கொண்டு, சுட்டுக் கொன்றதுடன்,

பயங்கர வாதியென பட்டமும் சூட்டிக் கெளரவித்தும் கொண்டார்கள்.

விதவையாக்கப்பட்ட பார்வதிக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் - அடிக்கடி தோன்றிய அனர்த்தங்களில் அவளின் அப்பாவும் பறிபோனார்.

வறுமைத் தீயின் நாக்கு அவளைச் சுற்றிப் படர்ந்தது. இனியும் இவ் ஊரில் வாழ முடியாது என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டாள் பார்வதி.

இளமையும், அழகும், விதவை நிலையும், பார்வதிக்கு பெரும் பாதிப்பை உண்டு பண்ண வழி கோலியது.

அரச பாதுகாப்பாளரிடம் மானத்தைப் பறிகொடுத்து வாழ்வதைவிட எங்கேயாவது ஒழுவிடலாம் என எண்ணிக் கொண்டாள்.

இப்பட்டணத்தை வந்தடைந்த பார்வதிக்கு பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தாக வேண்டுமென்ற புதிய உதவேகம் எழுந்தது.

வீட்டு வாடகைக்கும், கல்விக்கும், பசிக்கும், மாடாக உழைத்தும் போதவில்லை.

பகலில் கல் சமக்கும் கூலியாக,

மாலையில் வீடு வீடாகச் சென்று மா இடிக்கும் கூலியாக, இப்படி எத்தனையோ கூலி வேடங்கள்.

தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும் இப்போ வாழும் வாழ்க்கையையும் ஒப்பிட்டாள்.

ஜீரணிக்கவே அவளாள் முடியவில்லை.

அழுதமுது பார்வதி முன் வைத்த எந்த விடயங்களும் சிவாவின் மனதை மாற்றியதாக இல்லை.

அவனுக்கு அப்போது உள்ள 'பசி', மேலும் அதிகரித்த

வண்ணமே இருந்தது.

கண்கள் சிவப்பேற நின்ற சிவா, ஓர் ஜநாறு ரூபாய் தாளை பார்வதியின் கைகளுக்குள் திணித்துவிட்டு அமைதியாக நின்றான்.

பார்வதிக்கு நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது.

"நன்றி ஐயா! நீங்கள் நம்மட இனமாக இருந்தபடியால் இந்த உதவியைச் செய்தீங்க. இந்தக் காசைக் கொண்டு போய்தான் எண்ட பிள்ளைகளின்ற பசியையும் போக்கணும். புத்தகங்களும் வாங்கணும்" சுறிக்கொண்டே மெதுவாக வெளியேற அடியெடுத்தாள்.

பின்புறத் தோள்களில் கரங்கள் பதிந்ததும் அசந்துவிட்டாள் பார்வதி.

சிவாவின் கரங்கள் படர ஆரம்பித்து விட்டது.

'சீ இவனோரு மனுசனா?' எண்ணிக்கொண்டாள் பார்வதி.

இப்போது கரங்கள் இறுகப் பிணைந்து கொண்டன.

இஷ்ட தெய்வம் கிருஷ்ணனை மட்டும் எண்ணிக்கொண்டாள்.

பாத்திரங்களை கழுவி அடுக்கும் சத்தத்தில் சிவா தன் சிய உணர்விற்கு வந்தான்.

இதயத்தில் குற்ற உணர்வுகள் கனத்திருந்தன.

பார்வதியின் உணர்வுகளோ மரத்துப் போய் உறுதியாகிவிட்டது.

இப்போ அவள் சமூகத்துடன் எதிர் நீச்சல் போட பழகிக் கொண்டாள்.

'நானாக என் கற்பை, என் கணவருக்குத் தவிர வேறு எவருக்கும் வழங்காத வரையில் நான் கற்புள்ளவன் தான்?

கிருஷ்ண பகவானின் பசுமை முகம் அவள் முன் நிற்பது

போல் ஓர் பிரமை!

பிள்ளைகள் இந்நாட்டின் நல்ல பிரஜெக்களாக வேண்டும்!

வைர ரணங்களாக பதிந்து விட்ட பார்வதியின் நெஞ்சத்தில் இன்று வரை உறுதியாய் அவளை வாழவேத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

(அறுவட்ட: 14.4.2000)

"உங்கள் உள்ளே இருக்கும் முரசின் ஒசையைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா? உங்களுடைய தாளம், உங்களுடைய சுருதி, உங்களுடைய துழப்பு, ஓங்கவாருக்குள்ளேயும் தனித்தனியாகத் தாளம் எழுப்பும் முரச இது."

- மகராஜி

ஓர் அரண் சாய்க்கிறது

புரண்டடித்து குதித்து ஒழிவரும் அந்த மகாவலி கங்கையாளின் பூம்புனல் உடலில் பட்டதும் இராசையாவின் உள்ளத்திலும் இனம் புரியாத புத்துணர்வுடன் ஏற்பட்டு, அது இறைவனுடன் சங்கமமாகும் பக்தி உணர்வாக மாறிவருவதை உணர்ந்து கொண்டபடி நீராடனார்.

"முருகா" இதயத்தின் அடியில் இருந்து கிளம்பிய இந்த ஓங்கார நாதம் மெதுவாக இராசையரின் வாயால் தவழ்ந்து புறப்பட்டது.

தலையில் சாத்திரத்திற்காய் ஒரு "சிறங்கு" நீரைத் தெளித்துவிட்டு ஆயாசமாய் கங்கையில் மூழ்கி, எழும்பினார்:

பஞ்சப் பெட்டியைக் கவிழ்த்து விட்டது போல் அவரின் குடுமி முகத்தை திரையிடுவதும் விலகுவதுமாய் இருந்தது.

"கங்காணம் என்ன தோஞ்சி முடிஞ்சதோ!"

வாய்க்குள் இருந்த வேம்புக் குச்சை வெளியில் எடுத்து

ஒரு துப்புத் துப்பிவிட்டு கங்கையின் கரையில் நின்றிருந்த இத்தி மரத்தின் வேரில் காலை வைத்தவாறு கேட்டார் நல்லதம்பியர்.

"கங்காணம்" என்ற வார்த்தை இராசையரை இந்த வெளக்கீ உலகத்திற்கு கொண்டு வந்தது.

"ஓம் கானும்! கங்கைக்குள் இறங்கி கனநேரமாச்சி, இனி கரையேறுத்தான்" என்று கூறியபடி களன்றிருந்த அவரின் பின்பறக் கச்சையின் தொங்கலை "அறுணாக்கொடி" யோடு இணைத்தவாறு கரையேறிக் கொண்டிருந்தார் இராசையர்.

"கங்காணம்" என நல்லதம்பியர் அழைத்ததும் இராசையரின் இதயத்தில் இனம்புரியாததோர் இன்பம்.

தலைவணங்கா அவரின் தன்மை, அப்பகுதி மக்களை தலைநிமிர வைத்திருந்தது.

"முருகா" என்று வாய்விட்ட சத்தத்துடன் விபூதியை அள்ளிச் சாற்றியவாறு பிரார்த்தனை முடித்துவிட்டு மனச் சமையோடு திரும்பினார்.

எதிரே,

யாகசாலை கண்ணில் பட்டது.

அன்பளிப்பாய் அழைத்துக் கொடுத்த தம்பலகமம் கணேசபிள்ளையின் நினைவு பளிச்சிட்டது அவருக்கு.

"தம்பலகமம் போய் கணேசபிள்ளையிட்ட காச வாங்கி முழுசா விழாவை நடத்திடலாம். வெருகலுக் கெண்டா கட்டாயம் தருவார்."

நம்பிக்கையால் உள்ளம் பொங்கியது.

"முருகா" மீண்டும் ஒருதரம் வணங்கிக் கொண்டார். அதில் நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் கலந்திருந்தது.

"விழா நடத்திடலாம்." உத்வேகத்துடனும் தளராத மிகுக்கு நடையோடும் கணேசனின் கற்பூரக் கடையைநோக்கி சென்றார் கங்காணம்.

சற்று தூரத்தில்.

வழுமையான வேகத்தைவிட சற்று அதிகம்.

அந்த கச்சான் காற்றில் வேட்டிக் தொங்கல் பறந்து கொண்டிருந்தது.

உண்டியல் கங்காணம் அருணாசலத்தார் அவசரமாக வந்து கங்காணம் இராசையர் முன்னால் தரித்து நின்றார்.

"இந்தாங்க கங்காணத்தார் அரசாங்க சீல் அடிச்சு கடிதம் வந்திருக்கு. ஏசன்டு துரை அனுப்பின்தாம். அவசரமாய்க் குடுக்கட்டாம் எண்டு பியோன் கிளமன் குடுத்துட்டு போனான்."

தானும் இவ்வாலயத்தின் பொறுப்புமிக்க பங்காளி என்ற உணர்வோடு கங்காணத்தாரிடம் கடிதத்தை நீட்டினார் அருணாசலத்தார்.

கடிதத்தை படித்ததும் கங்காணத்தார் வாயில் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பு.

எதையும் பெரிதுபடுத்தா அலட்சியப் போக்கு.

'இந்தக் குளம் எத்தனை கொக்குகளை கண்டு விட்டது.' அவரின் காலத்தினுள்.

எத்தனை வழக்குகளை, சந்தித்த அனுபவ "போராளி" அவர்.

"விழா நடத்துவது சம்பந்தமாய் வழுமையாக திருகோணமலை கச்சேரியில் அரச ஏஜன்டு வைக்கிற கூட்ட அறிவித்தல் இது. நாளையண்டைக்கு இருக்குது. அதுதான் இந்தக் கடிதம்" அலட்சியமாய் சூறியவாறு பதிலை அருணாசலத்தாரிடமிருந்து எதிர்பார்க்காது நடையைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார் கங்காணத்தார்.

கோவிலின் கோபுரத்திலே மயில் ஓன்று அனைத்தையும் அவதானித்து இன்று நிற்கின்றது.

விமர்சையாக விழா நடந்து கொண்டிருந்தது.

பெரு வழக்கமாகக் கொண்ட எருதுகள் காவடி எடுக்கும் காட்சி.

புதுக் கல்யாணக்காரர்கள் கங்கைக்கரையில் உலாவும் காட்சி.

பக்தர்கள் பரவச்சத்துடன் தீமிதிக்கும் காட்சி.

இவைகளுடன் காந்தி ஜயா வழமைபோல் இலாபமில்லாத புத்தக வியாபாரம்!

நாவூர் காக்காவின் காப்புக்கடை!

செல்லக்குமாரின் சாப்பாட்டுக்கடை!

புதிதாய்ப்போட்ட பொலிஸ் விநாயகத்தாரின் சிற்றுண்டிக்கடை

தெய்வீகமும், மகிழ்வும் கொண்ட காவடியாட்டம்.

விழா புது பொலிவு கண்டுகொண்டிருந்தது.

"இந்த முறை விழா நல்லாயிருக்கு"

ஒவ்வொருவரின் வாயிலும் வந்து கொண்டிருந்தது.

இவை அனைத்தையும் அரவணைத்து பாய்ந்தபடி மகாவுலியாள் தன்பாட்டில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

சந்தோசமும், வெற்றிப் பெருமிதமும் பொங்க மடப்பள்ளி ஓரமாய் சாய்ந்தவாறு கங்காணத்தார் சகலத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த மக்களுக்கு எங்கே விளங்கப்போகின்றது. இன்றோடு இவர்கள் போய் விடுவார்கள். இந்த வெருகல் முருகனை நான் காப்பாற்றப் படும்பாடு.' நினைவுகள் காயப்பட்டபடி அவர் இதயத்தில் உறைகின்றன.

விழா முடிந்த முதல் பெளர்ணமி நாள்.

மாலை நேரக் கங்கைக்குளிப்பு இதமாக இருந்தது,

கங்காணம் இராசையருக்கு. திண்ணைக்கப்பில் உட்கார்ந்து சாய்ந்தவாறு மனைவி கொடுத்த கோப்பியை குடிக்கிறார்.

கோப்பி இறங்கவில்லை.

நெஞ்சக்குள் ஏதோ அடைப்பதுபோல் விளங்குகின்றது! வெருகலம்பதி மணி மெல்லியதாய் கேட்கிறது!

மகாவலி கங்கையாள் பேரிரைச்சலுடன் வருவதுபோல் தெரிகிறது.

வெருகலம்பதியை நிமிர்ந்து பாசத்துடன் பார்க்கிறார்!

தேவஸ்தான உச்சியில் மயில் ஓன்று நிற்கின்றது.

முருகன் உருவில் அழைப்பது போல் ஒரு பிரமை அவருக்கு.

"அப்பா முருகா! வெருகலம்பதியானே நீ அழைத்தால் நான் வராமலா இருப்பேன். வருகிறேன். ஆனால் ஒரு வேண்டுகோள்! உன் ஆலயம் பறிபோகாமல் நீதான் காக்க வேண்டு." மனதால் வேண்டுகிறார்.

கங்காணத்தாரின் கண்கள் இமைக்க மறுத்து முடுகின்றன.

மூலஸ்தான உச்சியில் இருந்து மயிலும் பறக்கிறது.

ஓர் அரணும் சாய்கிறது.

மகாவலியாள் ஆக்ரோசத்துடனும் வேதனையுடனும் பாய்கிறாள்.

இனி கங்காணத்தார் நீராடவரவா போகிறார்? கண்ணுக்கு எட்டா தூரத்தில் மயிலும் சிறிதாய் மறைகிறது.

பீர்வு என்ற...

அந்த 'அரிக்கேன்' விளக்கு, இதய நோயாளியின் இதயம் போன்று 'பக்கு-பக்கு' என அடித்துக் கொண்டு ஓளியை உழிழ்ந்த வண்ணம் இருந்தது.

விளக்கு அணைந்திடாமல் திரியை தீண்டுவதும் குறைப்பதுமாக இருந்தார் டாக்டர் ஜெயராஜா.

'எவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஒரு போத்தல் மண்ணெண்ணெய் 30 ரூபாவிற்கு வாங்க வேண்டியிருக்கிறது.'

விளக்கை விட அதனுள் இருக்கும் எண்ணெயைப் பற்றித் தான் அவருக்குக் கவலை.

இது போன்ற எத்தனையோ நிகழ்வுகளைப் பார்த்து அவரது உடலும் உள்ளமும் மரத்துப் போய் விட்டது. இவைகள் எனக்கு மட்டும் தானா? இப்பகுதி வாழ் அனைவருக்கும் தானே!

சமுக நிலைப்பாட்டினை தனக்குத் தானே கூறி ஆறுதல்பட்டுக் கொள்வார்.

1970 ம் ஆண்டுகளிலே

திருக்கோணமலை அரசினர் வைத்திய சாலையிலிருந்து யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலைக்கு மாற்றலாகிச் சென்றவர் டாக்டர் ஜெயராஜா!

வைத்தியர்களை, மக்கள் தெய்வமாக கருதிய காலம் தொடங்கி, நோயாளிகளை பணம் கொட்டும் தெய்வங்களாக என்னும் காலம் வரை... அதாவது! இன்றுவரை! இதே பகுதியில், எதற்குமே விலை போகாது,

ஒரு பதப்படுத்தப்பட்ட மனிதராக இவ்வைத்திய சேவையைத் தொடருபவர்.

எந்தவித சம்பந்தமுமின்றி நாட்டின் வன்முறைகளை தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு பணத்திற்காக பலர் பறந்து விட்ட நிலையிலும்,

சமுக உணர்வோடு, மக்களுடன் மக்களாக, இயன்ற அளவில் நோய் துடைக்க, 'நானும் ஒருவனாய்க்கிடக்கிறேன்' என்ற இந்த ஆத்ம திருப்தி மட்டுமே அவரில் எஞ்சி நிற்க வாழ்பவர்.

அதனால் ஏமாற்றங்களும், தோல்விகளும் அவரை அணுகியதில்லை.

இதயம் நிறைய அவரிடம் மலிந்திருப்பது 'மனிதம்'தான்.

பொழுதின் விடியலை அதிகரிக்கும் பணியை இப்போ குயில்களும், குருவிகளும் நிறுத்திப் பல வருடங்கள் ஆகிறது. இப்பகுதியின் நிலையினை 'செல்'லும் வெடிகளும் தான் அறிவிக்கின்றன.

இன்னும் நிலம் தெளியவில்லை.

டாக்டர் துயில் எழும்பி விட்டார்.

மீண்டும் அதே அரிக்கேன் விளக்கை ஏற்றுகிறார்.

அது அணைய முயல்கிறது.

விளக்கை ஒருதரம் குலுக்கிப் பார்த்துக் கொள்கிறார்!

என்னென்ற அடித்தடிவிட்டது.

விளக்கு அணையும் அன்றைய தேவைகளுக்கான மருந்துகளை வேகமாக பைக்குள் வைத்துக் கொள்கிறார். என்றுமே இல்லாதவாறு, கடந்த சில நாட்களாக அவர் மனம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் திருப்தியடைவது போல் ஓர் உணர்வு.

வைத்தியரைப் பொறுத்த வரையில் நோயாளிகளில் வர்க்க, இன, பேதங்கள் கிடையாது.

ஏன்? இந்த நாட்டு மக்களின் பணத்தில் தானே பாடசாலைகளும், பல்கலைக்கழகங்களும் இயங்குகின்றன.

'வைத்தியன் பொதுவானவன்'.

இந்த எண்ணங்கள் அவர் மனதில் உரமிட்டு உறுதியாய் வியாபித்திருந்தது.

நேரத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறார் டாக்டர். மணி 5.30! அரச நேரத்தை மறுத்து அரைமணி நேரம் குறைவாகக் காட்டுகிறது அந்தக் கடிகாரம்.

புலர்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதோடே புறப்பட்டு விட்டார்.

முழுக்க முழுக்க அந்த நோயாளிகளைப் பற்றிய எண்ணம் தான் மேலோங்கி நின்றிருந்தது.

'காய்னி, பெரோரா, பண்டார இவர்களின் உடல் நலம் இனித் தேறிவிடும்!' டாக்டரின் மனம் விசுவாசித்துக்

கொண்டது.

பெரும் தாக்குதலுக்குப் பின்னர் அந்த படைமுகாம் வீழ்ந்து விட்டது.

போராளிகளிடம் அகப்பட்ட இந்த அரசு படையினர் பல வருடங்களாக தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களின் விடுதலைக்காக அரசு எந்தக் கரிசனையும் எடுத்ததாக இல்லை.

இப்போது இவர்கள் விடுதலையைக் கோரி அரசுக்கு எதிரான உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஆரம்பித்து ஜந்து நாட்கள்.

அவர்களின் உயிர்காக்கும் வைத்தியப் பொறுப்பு டாக்டர் ஜெயராஜா விடமே விடப்பட்டிருந்தது.

இன்று இவர்கள் தம் உறவினர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட விருக்கின்றார்கள்!

இந்த உண்ணாவிரதம் வெற்றியைத் தந்திருந்தது.

ஒரு ஆக்மாத்வமான திருப்திகரம் டாக்ரரின் இதயத்தில் வியாபித்துக் கிடந்தது.

உறவினர்கள் புடை சூழ காமினி, பெரேரா போன்றவர்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக நின்றிருந்தனர். தன்னை அறியாமலே காமினியின் வாய் பேசியது.

"உங்களின் நியாயங்களை இப்போது உணருகிறோம். எதிரிகளாக எண்ணியவர்களின் உயர்ந்த பண்புகளை அறிந்து கொண்டோம். இது மனிதநேயத்திற்கு கிடைத்த தண்டனையும் வெற்றியும். ஒருவனின் சுதந்திரத்தை பறிப்பவன் எவனும் சுதந்திரமாக வாழ முடியாது. உங்கள் வேட்கை வெற்றியடைய வாழுத்துகிறோம்."

நின்றிருந்த அனைவரும் ஆரத் தழுவிக் கொண்டார்கள். சங்கமமாகும் கண்ணிரில் மனித நேயம் மிதந்தது.

விழி நீரை துடைத்தபடி டாக்டர், மெதுவாகக் கூறினார்.

"உங்களால்தான் உங்கள் மத்தியில் எம் விடுதலையின் நியாயங்கள் உணரப்படல் வேண்டும்" கையசைத்தபடியே பிரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்!

ஒரு கணம் இந்தப் பிரிவுகளை தனக்குள் மீட்டிக் பார்க்கிறார் டாக்டர் ஜெயராஜ்.

திருக்கோணமலையை விட்டு..... அதாவது, சொந்தங்களையும், சொந்த ஊரையும் விட்டு வந்து எத்தனையோ வருடங்களாகிறது! நெருடல்களின் இரண்ங்கள் இதயத்தில் தண்ணாய்க் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

பிரிவு எத்தனை கொடுரமானது.

எதிரிக்குக் கூட பிரிவு என்ற தண்டனை வரக்கூடாது.

மீண்டும் அந்த மருந்துப்பையை கையில் எடுத்துக் கொண்டு நடக்கிறார் டாக்டர் ஜெயராஜா! மனிதனேயம் அவருக்கு வழிகாட்டியாய் முன் சென்று கொண்டிருந்தது.

“கீழ்ச்சியாக இருப்பதற்கான வழி மிகவும் சிக்கலுடையது என்று மக்கள் எண்ணுகிறார்கள். மக்குழச்சிக்கான வழி மிகவும் எனிதானது.”

- மகராஜி

நன்றை

திண்ணெணக்கு வெளியே மா வறுப்பதற்காய்
மூட்டியிருந்த அடுப்பின் ஓரமாக தன்னை ஒடுக்கி வளைத்து
படுத்திருந்த சாமு, சட்டிபானைகள் கழுவும் சத்தம் கேட்டு
எழும்பி மிக ஆயாசமாக தன் உடலை நீட்டி உதறிச்
சிலிரத்துக் கொண்டதும் புகை மண்டலமாகியது அவ்விடம்.

'அடி! இந்த நாசமத்த சொறி நாய் இவடத்தில தானா
உதறணும்.' என்றவாறு அருகில் கிடந்த 'குறங் கொள்ளியால்'
அந்த வீட்டு எஜமான் ஏறிய, அது வசமாக சாமுவின் பின்
காலில் பட்டுக் கொண்டது.

'வாள்' என்ற அபய ஒலியை எழுப்பியவண்ணம் நொண்டி,
நொண்டி வீட்டைவிட்டு தெருவிற்கு இறங்கியது. 'இனி இந்த
வீட்டு வாசல் படியை மிதிக்கக்கூடாது'

தனக்குள்ளே சபதம் எடுத்துக் கொண்ட சாமு ஒரு தரம்

தன்னைப்பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

இப்போது சாமு என்ற இந்த நாய் குட்டை பிடித்த நோயாளி. ஒரு காலத்தில் இதற்கிருந்த செல்லமும் மதிப்பும் தான் எவ்வளவு. அதற்கேற்றாற்போல் தன்னையே அர்ப்பணித்து அந்த வீட்டையும், வீட்டுக்காரர்களையும் எப்படியெல்லாம் காவல் காத்திருந்தது.

சந்தேகமான மனிதர்களை மட்டுமல்ல, தன் இனத்தவரையும், தான் வசித்த வீட்டை எட்டிப்பார்க்கக்கூட விடுவதில்லை அந்த சாமு.

அந்த அளவு எஜமானனுக்கான காவல் முஸ்தீபு.

தனது கடந்த காலத்தை எண்ணி தனக்குள்ளே வெட்கித்துக் கொண்டது. இவை எல்லாம் காலம் கடந்திருந்தாலும் சடுதியான 'சடலை ஞானம்' என்று இந்த சாமு நாயின் நெஞ்சில் பளிச்சிட்டது.

'ஓவ்வொரு வீடாகச் சென்று தன் இனத்தைச் சந்தித்து இந்த அவல நிலையை விளக்க வேண்டும்!' இவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டு பரிசார்த்தமாக பக்கத்து வீட்டு நாயை சந்திக்க வாசலுக்கு சென்றது.

அவ்வீட்டு நாய் உறுமிக்கொண்டு சாமு நாயை கடித்துக் குதற பாய்ந்து வந்தது. நல்ல வேளை இரும்புப் படலை தடுத்து விட்டது.

பொறுமையாக சாமு கூறியது அந்த நாயிடம்!

'நமது இந்த நன்றி உணர்வை கேட்யமாக மனிதன் பாலித்து தமது சுய நலன்களை ழர்த்தி செய்து கொள்கிறார்கள். எம்மிடையே உள்ள வேற்றுமையைப் பயன்படுத்தி தமது சொத்துக்களையும் சுகங்களையும்

பாதுகாத்துக் கொள்கின்றனர். அதனால் நாம் முட்டாளாக வாழ்ந்தது போதும். இனியாவது இவைகளை உணர்ந்து ஒற்றுமையாக வாழ்வோம்."

சாமுவின் இப்புத்திமதி வேம்பாய் கசந்தது அதற்கு.

பதிலாக மீண்டும் கர்விக்கொண்டு கடித்துக் குதற முனைப்பட்டது.

இதற்கு வேண்டாத உபதேசமென என்னி அகன்று ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று வேறு நாய்களுக்கு உபதேசித்துப் பார்த்தது சாமு.

நிலையில் மாற்றமே இல்லை. 'ஒருபோதும் ஒற்றுமைப்படோம்' என அடம்பிடித்துக் கொண்டன. அனைத்தும்.

வாழ்க்கையே வெறுத்துக் கொண்டு வந்தது சாமுவிற்கு.

ஆண்டவன் எம் தலையில் ஒற்றுமைப்படக்கூடாதென எழுதிவிட்டான்.

மனதிற்குள்ளே அலுத்துக் கொண்டது.

தெருவில் சாமுவைக் கண்ட நாய்கள் 'புதிய எதிரியை' கண்டது போல் தாக்கத் தொடங்கின.

எதற்குமே அஞ்சாது தன் வாலை சுருட்டி கவட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டு பல்லை இளித்தவாறு நடந்து கொண்டிருந்தது.

'நாம் ஒற்றுமைப்பட்டால் நமக்கு வீடும், நாடும் உண்டு' சுதந்திர உணர்வுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தது சாமு.

முன்னால்,

நாய் பிடிக்கும் நகரசபை வண்டி.

இறைச்சித்துண்டுகளை போட்டு வருகின்றார்கள்.

ஆவலுடன் தன் இனத்தவர் பலர் கொள்விக் கொள்கின்றார்கள்.

தனக்குள்ளே புன்னகைத்துக்கொண்டது சாமு.

அதற்கு நன்றாகத் தெரியும் அது கொல்லும் விஷம் என்று.

'இப்படி ஒற்றுமையின்றி அடிமை வாழ்வுடன் போராடுவதைவிட தற்கொலை செய்து கொள்வதே மேல்'

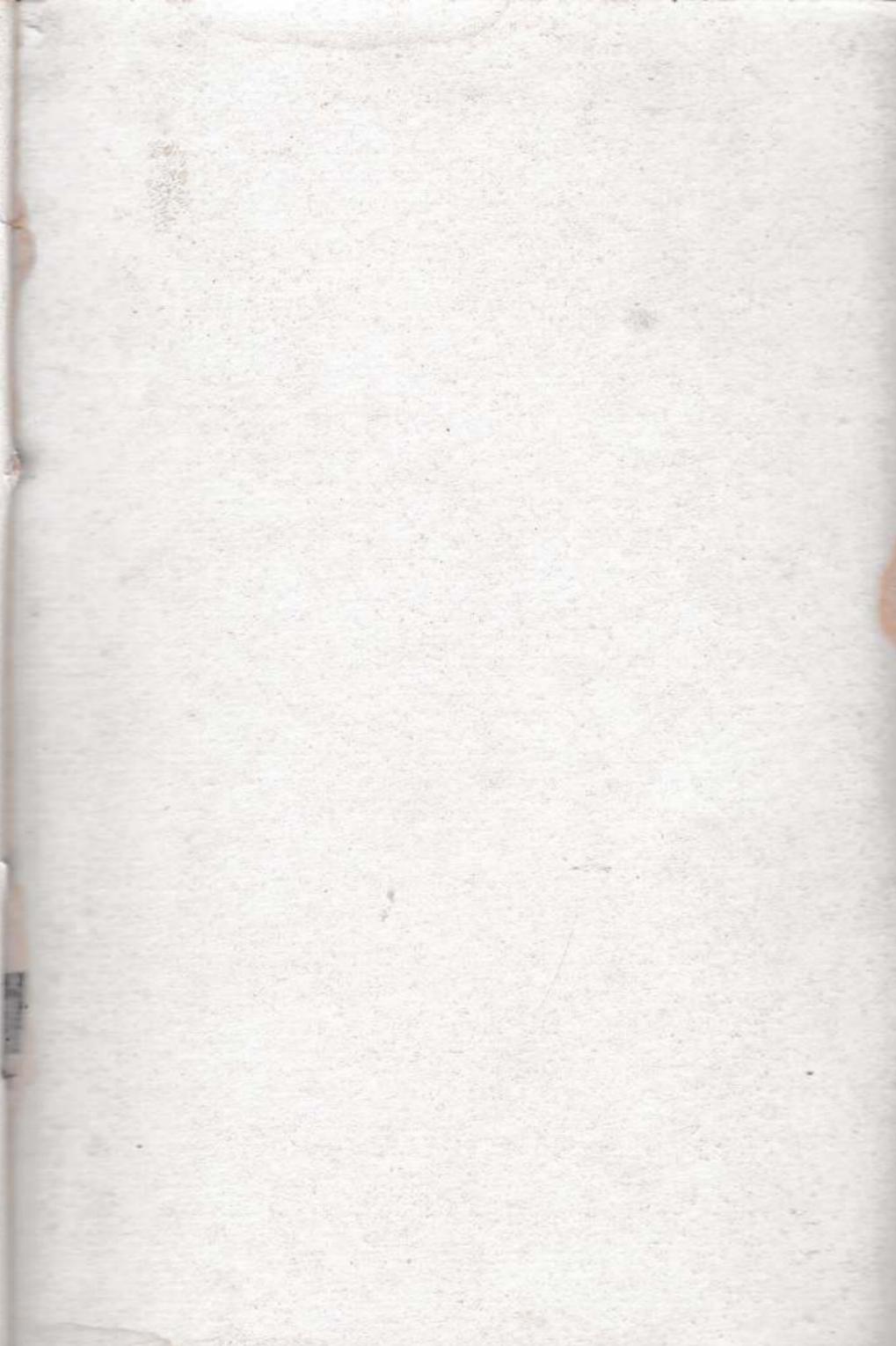
இறுதியான இந்த சிந்தனையுடன் பாய்ந்து சென்று அந்த இறைச்சித்துண்டை கொள்விக் கொண்டது. அந்த சாமு நாய்.

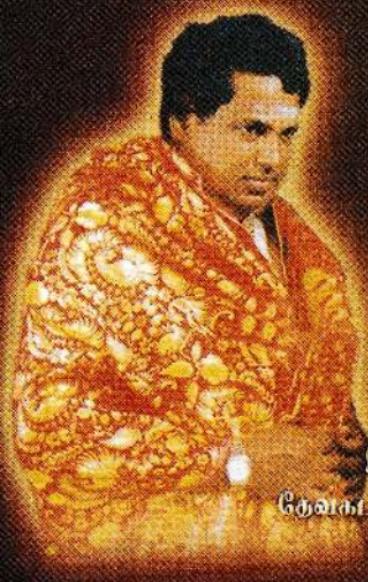
(தினமுரக 5.1.2000)

"இதயம் சுதந்திரமாகப் பறக்கும் போது ஆனந்தமும், அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் இருக்கின்றன. அப்படிபேந்தக்கட்டும்."

- மகராஜி

உரிமையுடன் நூலாசியர் பாற்றி...

காலபக்கம்பல்வரி தெழுவுள்ளும்!

இவ்விடு மியக்கைத்துக் கொடுக்கின்றுக்கும்
கீடு குது ஜூபாத்துக் கொடுக்கும்போதும்,

இவைகளின் அரிச்சுவை வருமாய் அனுபவக்கும்
கூலிவை நகுவர்களுக்கு விரைவாக நகுவதும்,

இலக்கில் எதும் மறந்து விட முடியாது.
இவ்வழியில் இந்துஸ்வர்களை நூலாசியர் கணக்காக
தேவைக்கிட முடியும் அவர்களின் நக்கிருது குவண்மையை கமந்து
வரும் இந்து ‘தாதுமின்’ மியக்கைத்துக் கொடுக்கியும்
மறந்தும்போல் எப்ப மந்தியில் வாழும் புதுப்பனை நகு
மாணவர்களின் கல்வி மேம்பார் துறக்கி சேர்வதை
நமக்கிக்கல்லரம் ஒரு அதும் திருந்து. இந்துலாசியர்
ஏற்றி அதிகம் விரைவு வேண்டியதுவதை.

வரும் இலக்கியர்கள் கொடுக்கி பொயர் வரச்சாகவை
வரை இவ்விடு மறந்துக் கொடுவதை நான்கு அவிவர்கள்.
குழலின் பாதிப்புக்காலை நிறையானே உள்ளாங்கி துறக்கால்
வாழ்வியலை நன்குவரைந்து இவ்விடு இலக்கியம் வரை பாதுகாபல்
எனினு கிட்க்கும் இலக்கியர் பொய்வில் கொடுப்பார் நிற்கிறார்.
இந்துலாசியரின் துமிசு சிந்தனையோடு தமிழகத்தில் வாழும் நன்மை
க. கலே சுனிசை அவர்களும் இந்துவின் அதிக்கத்திற்கு
முழு உதவியும் வழங்கி இவ்விடு நம்மைகளில் தமிழ்மையும் ஒரு
சுற்றுப் பங்கானியாக்கிக் கொண்டு கூட நீ தமிழ் நாட்டில் இந்துவில்
செழியனையை இருப்பதும் போற்றக்கூடிர்க்கும். அனைத்திற்கும்
எல்லாம்வள்ள முத்துக்குமரன் அதுப் பெற்றியின் வரயில்லை
துறக்க வேண்டுமென வேண்டி வாழ்ந்தும்...

வெள்வையா — நவரோதை

தெழுக்கோணம்மை.